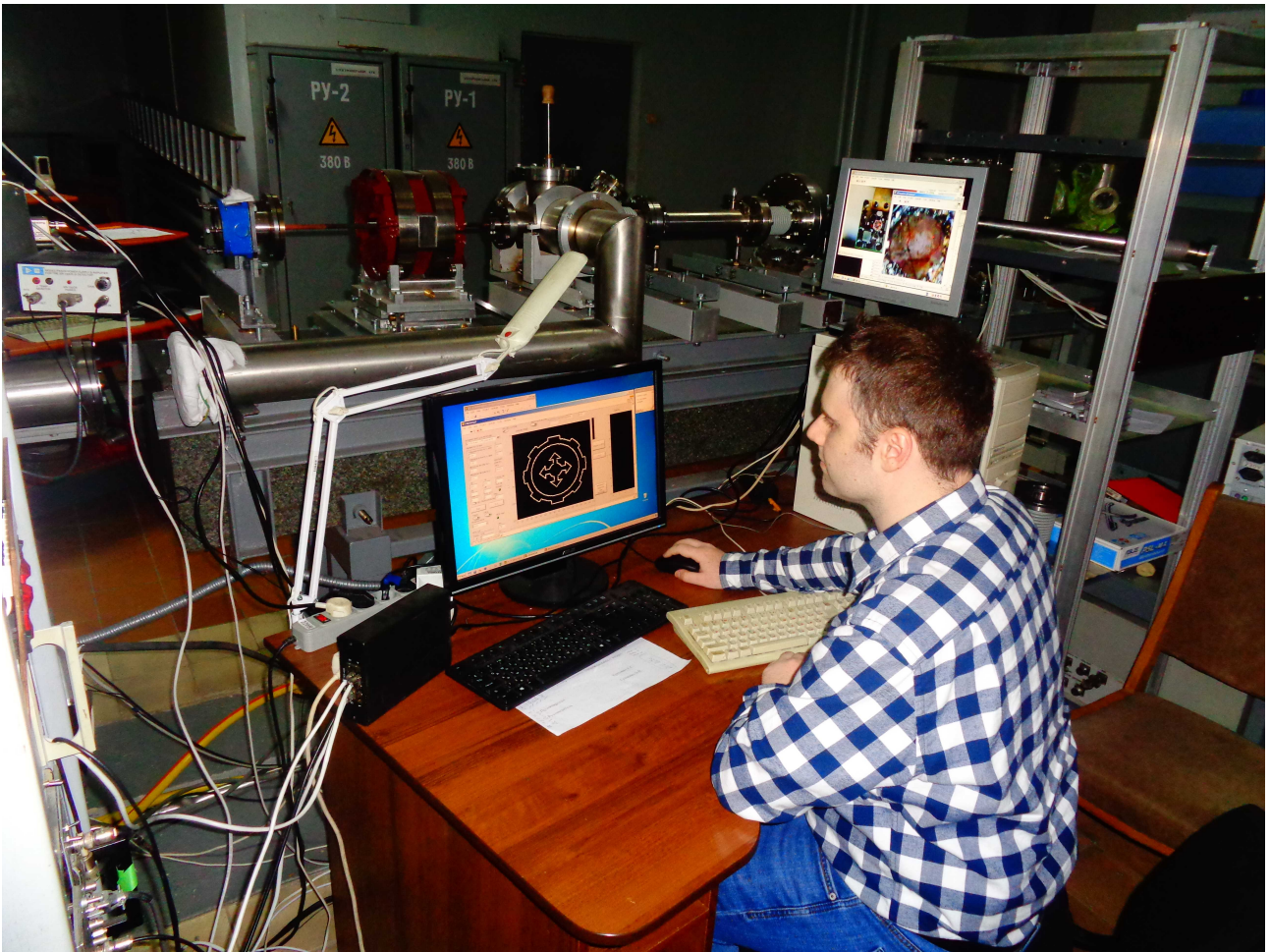

Положій Гліб Євгенович

**ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ
УКРАЇНСЬКОЇ ТЕХНОКРАТІЇ**

Версія 1, 2021

<https://ukrtp.org/>

<https://t.me/ukrtp>

<https://fb.me/ukrtp>

Передмова

Розділ 1. Минуле та сьогодення з точки зору

української технократії

1.1. Необхідність власної сили

1.2. Осучаснення націоналізму

1.3. Критика радянського та пострадянського ладу

1.4. Проблеми української та західної ліберальної

демократії

1.5. Критика націонал-соціалістичної Німеччини

1.6. Приклад Шарля де Голля

Розділ 2. Українська технократія

2.1. Загроза електронного тоталітаризму

2.2. Космічна експансія

2.3. Підкорення мікросвіту

2.4. Безсмертя та шляхи його досягнення

2.5. Безкоштовний та частий громадський транспорт

2.6. Творчий підхід як запорука успіху

2.7. Політика з праці та соціальна політика

2.8. Освітня політика та філософія технократа

2.9. Наука та науковці в технократичній державі

Підсумки

Передмова

В 1991 році, з набуттям незалежності, Україна отримала третій в світі ядерний потенціал, другу в Європі (після Росії) армію і левову частку наукового та промислового потенціалу СРСР. Але цей спадок був змарнований: ядерна зброя здана, армія суттєво скорочена, значна частка промисловості була знищена як “нерентабельна” під розмови про “ринкові реформи”. Врешті-решт, після 23 років роззброєння в надіях на вічний мир, Україна отримала війну. При цьому демократія фактично виродилась в олігархію. Олігархічні клани поділили промислові активи і узурпували політичну владу в країні. Замість влади народу українці отримали владу великих грошей, а гарантовані демократією права і свободи більшості українців стали жертвою диктаторських утисків, які влада виправдала “боротьбою з ковідом”.

В умовах профанації демократії олігархатом і “ковідної” диктатури, в яку вона виродилась, Україні потрібна ідеологія нового покоління. Ідеології комунізму та націонал-соціалізму за підсумками минулого століття теж виявились нежиттєздатними. Старіші ідеологічні системи також погано підходять для умов сучасного технологічного світу. Отже, альтернативою може бути лише ідеологія нового покоління. Нею може стати українська технократія, спеціально розроблена для виживання і розвитку української держави та нації в умовах сучасності та майбутнього.

Українська технократія керується національними інтересами в політиці та фізико-технічними міркуваннями в економіці. В даній роботі зроблена перша спроба докладно розписати основні засади даної ідеології та її переваги над ідеологічними системами минулого.

Розділ 1. Минуле та сьогодення з точки зору української технократії

1.1. Необхідність власної сили

Нікколо Макіавеллі в своїй [праці “Державець”](#) детально розглядає питання державного устрою та дає практичні поради очільникам держав. Цей твір написаний приблизно в 1513 році в Італії, яка тоді була розбита на багато малих держав — як республік, так і з одноосібним правлінням (князі та Папа Римський). Роздрібненість призвела до слабкості Італії в цілому, чим користувались в тому числі Франція та Іспанія — великі держави, об’єднані одноосібною владою королів.

В питанні зовнішньої політики головною опорою Макіавеллі вважав власне військо. Тільки сильне військо завжди було надійною запорукою довготривалого існування будь-яких держав — як монархій, так і республік. Слабкі держави швидко ставали здобиччю сильніших сусідів. Отже, головним вмінням для державця є військова справа.

Застосовуючи ці висновки до сучасної України, важливо зазначити, що в сучасній війні вагому роль відіграють технології. Тільки розвинена наука та промисловість здатні забезпечити армію найкращою, найновішою зброєю. Закуповуючи зброю за кордоном, держава робить себе політико-економічно залежною від чужої доброї волі.

В Україні зараз іде імпорту військової техніки замість виробництва своєї. Україна робила авіаносці, а зараз імпортує військові катери країн НАТО, маючи власне суднобудування. Україна має КрАЗ, який був приватизований та має [проблеми з замовленнями від армії](#), і замість українського автотранспорту (в тому числі армійського) закуповуються білоруські МАЗи (машинокомплекти, збираються під маркою “Богдан”) та чеські “Татри”. Це не тільки вдаряє по

зовнішньоторгівельному балансу країни, ставлячи нас в залежність від іноземних кредитів, а ще й ставить нашу боєздатність в залежність від доброї волі закордонних постачальників.

Найміцнішою опорою державця Макіавеллі вважає власну армію. Він застерігає від залежності від найманих та союзних армій. Найманці дуже неохоче йдуть в наступ, а тікають швидко: ніхто не хоче по-справжньому ризикувати життям, маючи лиш грошову мотивацію. А командувач найманого війська легко може зрадити щойно це йому стане вигідним. Якщо ж наймане військо повернеться з перемогою — командувач може ще й легко зробити переворот і узурпувати владу, маючи армію та репутацію героя.

Союзна армія ще гірше. Якщо наймане військо збирає та оплачує сам державець, то союзне підкорюється чужій державі. Перемога, здобута союзником, означатиме залежність від нього. До того ж, Макіавеллі застерігає сильні держави від підсилення слабших союзників. За цією логікою, навіть якщо, скажімо, США допоможуть Україні впоратись з Росією, більшу частину плодів перемоги поженуть вони, а Україна значно сильнішою не стане.

Остання війна між Азербайджаном та Вірменією показала, що сучасні війни виграються технологіями. Вірмени в 1990х виграли війну з азербайджанцями за Карабах, і з тих пір не розвивали науку та техніку, а матеріально-технічне забезпечення армії залишилось практично на радянському рівні. Вони поклалися на Росію як у військовому, так і в економічному сенсі. У Вірменії були російські військові бази. Дійшло навіть до того, що [вірменська залізниця стала філією російських залізниць](#). Але російські війська не квапились воювати з Азербайджаном за Вірменію. Поразка Вірменії була вигідна Росії, оскільки зробила Вірменію ще більш залежною від її доброї волі. Завдяки вірменській слабкості, всі знають, що без російських миротворців та російської військової техніки Вірменія довго не протримається.

Натомість в Азербайджані, в якому з 1990х панувало бажання взяти реванш за поразку в Карабаху, планомірно розбудовувалась армія. І, врешті-

решт, бойові дрони дали азербайджанцям перевагу у війні. Перемога, здобута власними силами, стала загальнонаціональним святом. Дрони в Азербайджану були турецькими, але це не означає що ми маємо так само закуповувати іноземну військову техніку. Азербайджанці з турками — споріднені народи, і Азербайджан завжди може бути впевненим в допомозі Туреччини. А в нас, українців, нема настільки ж надійних та сильних союзників. Ми повинні розраховувати в першу чергу на власні наукові та промислові потужності в розбудові власної передової армії. Вони в нас є, питання лиш у волі їх задіяти.

До окупації Криму в 2014 чимала частина українців наївно сподівалась на Росію як на “старшого брата”. Зараз декому властиві не менш наївні сподівання на ЄС, США та НАТО. Єврооптимісти забувають, що певні політичні кола Угорщини, Румунії і в деякій мірі Польщі мають претензії на українські території (Закарпаття, Буковина, Волинь). Якби Україна була ще слабшою, керівництво цих країн навряд відмовилось би від розширення своїх територій за наш рахунок, як це зробив Путін з Кримом. Крім цього, є історичні приклади, які доводять ненадійність Заходу як союзника. Окупація Чехословаччини Гітлером в 1938 відбулась за прямої згоди Великобританії та Франції, які до цього гарантували їй незалежність. Тільки власна армія та власна сила могли б захистити чеську державність. Чехи мали потужну армію з танками та літаками, мали міцні укріплення в горах біля кордону з Німеччиною. Гітлер, подивившись на чеські укріплення, сказав Альберту Шпеєру, своєму архітектору, що якби чехи воювали, німці б понесли серйозні втрати, про що Шпеєр писав в [своїх мемуарах](#). Але чехи капітулювали без бою і потужна чеська промисловість стала до кінця війни твердою опорою Третього Рейху. Ніщо не може дати гарантію, що США не здадуть Україну Росії, щойно це стане вигідно їхній політичній верхівці. Особливо яскраво це видно в світлі прямих заяв з боку [ЄС](#) та [НАТО](#), що в разі російського збройного вторгнення вони не будуть воювати за Україну.

Якщо говорити не лише про військову силу, а й про економічний та науковий потенціал, то й тут ми не повинні цілком та повністю покладатись на іноземні інвестиції та гранти. Ми можемо їх використати для того щоб набути сили, але не можемо ставити свій економічний розвиток та науковий прогрес в цілковиту залежність від доброї волі інвесторів та інших закордонних панів. Україні в першу чергу потрібні не гроші, промисловість, обладнання, сировина або технології. Нам в першу чергу потрібна власна ініціатива та власна воля, без якої навіть третій в світі ядерний потенціал і лєвова частка науки та промисловості СРСР не змогли врятували Україну від занепаду, війни та окупації територій.

1.2. Осучаснення націоналізму

Дмитро Донцов — ідеолог українського інтегрального націоналізму початку-середини ХХ століття. За його визначенням, нація — це воля творити щось спільне. Донцов писав: “Така повинна бути наша національна ідея: всеобіймаюча, виключна, яскрава, якої гаслом є не спочинок і уживання, лиш акція і воля до влади над відірваними засадами, над чужою ідеєю, над власним оточенням, над «обставинами», над усім часовим і поодиноким. Лише та ідея виведе нас зі стану провінцій, лише вона сполучиться з тим штосом, без якого мертва всяка ідея.”.

Таке формулювання ідеально підходить і для національної ідеї нашого століття, адже Донцов в часи української державності 1917-21 бачив проблеми, схожі на проблеми нашого часу. Тоді Українська народна республіка програла війну з більшовизмом. В цьому він винив, зокрема, пацифізм та гуманістичну “драгоманівщину”, які відібрали в значної частини українців волю до збройної боротьби за українську націю. Через це українською владою стали соціалісти Грушевський та Винниченко, які [розпустили](#) дивізії, готові воювати за Україну, та фактично здали українську державу більшовикам. При чому двічі: в 1917-18

(Центральна рада УНР) та 1919 (Директорія УНР). Винниченко активно сперечався з Петлюрою, який наполягав на створенні українського війська. Грушевський після встановлення радянської влади повернувся до Києва, не боячись що його репресує радянська влада — і його не репресували. Схоже, соціаліст Грушевський не був лютим ворогом більшовизму. Він міг свідомо підіграти ворогам, ставши українською владою замість самостійника Міхновського та розваливши Україну зсередини.

Те, що Грушевський та Винниченко вважаються в сучасній Україні героями, а не зрадниками та злочинцями, свідчить про те, що й зараз Україні бракує справжнього, інтегрального, всеохоплюючого націоналізму в душі Донцова. Людей, які називають себе українськими націоналістами, але обмежуються виключно історичною реконструкцією та сентиментальною романтизацією героїчного минулого, важко назвати інтегральними націоналістами. Важко назвати інтегральним націоналістом сучасності того, хто поза розглядом залишає такі нагальні питання сьогодення як індустріальний потенціал, науково-технічний прогрес, роль людини в технологічному суспільстві з прогресуючою автоматизацією, космічний вектор експансії національної держави та проривні технології, які докорінно змінюють правила гри як у прямій війні, так і в торгівельно-економічній конкурентній боротьбі держав та націй.

Ще одним важливим недоліком чималої частини сучасних націоналістів є хибний підхід до мовного питання. В Україні, попри впевнений поступ української мови, ще є чимала частка українців, які в побуті розмовляють російською. Це не причина надавати російській мові офіційний статус. Але різке протиставлення україномовних та російськомовних українців розпалює внутрішній конфлікт всередині нації. Штучне розпалювання внутрішнього конфлікту за ознакою мови вигідне в першу чергу Росії та іншим зовнішнім ворогам української нації.

Мені довелось спостерігати показову сцену. На зупинці, в очікуванні автобуса, стара бабуся українською мовою відстоювала СРСР, а молода жінка російською сказала, що їй 40 років, СРСР вона пам'ятає і Леніна та Компартії їй не треба. Отже, мовне питання з точки зору української технократії є другорядним. Російськомовний українець так само може бути українським технократом, як і україномовний. Воля творити щось спільне не так сильно залежить від мови як від ідеології.

Українська мова неминуче стане єдиною мовою української нації, але лиш за умови, що Україна буде технологічною наддержавою. Наразі проблемою для української мови є не лише російськомовність, а й те, що знання англійської мови в Україні та світі цінується значно більше, ніж знання української. Батьки віддають дітей на курси англійської, знання англійської практично обов'язкове для наукової кар'єри, без знання англійської не будуть доступними великі обсяги наукових праць. Іноземні наукові матеріали нам необхідні саме через те, що Україна не випереджає закордон в ключових галузях науки та техніки.

Патріотизм сучасності — це не тільки шаровари, вишиванки та співи. Націоналізм сучасності — це не лише історична реконструкція та вшанування пам'ятних дат. Націоналізм сучасності — це воля творити українську технологічну наддержавність. Такі надлюдські прагнення, як безсмертя, космічного імперіалізму та підкорення мікросвіту є надійною запорукою від меншовартості та поклоніння панам з-за кордону — головних вад українців, які століття за століттям перетворюють перемоги української нації на поразки.

1.3. Критика радянського та пострадянського ладу

Численні сучасні проблеми української держави впливають ще з радянських часів. Голодомори, війни та репресії ранньої радянської доби (до смерті Сталіна в 1953) дуже сильно вдарили по життєздатності української

нації. Комуністи, які починали з гасел народовладдя та боротьби з царською тиранією, побудували тиранію набагато жорстокішу.

Після смерті Сталіна його культ був засуджений. Обсяг репресій зменшився, почались реабілітації репресованих. Але повністю репресії не припинились: Василь Стус був ув'язнений за відстоювання позиції української мови і загинув у місці позбавлення волі в 1985. До ув'язнення Стуса був причетний Віктор Медведчук, який, будучи його адвокатом, [всіляко сприяв його ув'язненню](#). Втім, це майже 30 років не заважало Медведчуку бути впливовим політиком вже в незалежній Україні. І навіть нещодавні утиски Медведчука та пов'язаних ним ЗМІ, судячи з усього, є всього лиш розбірками олігархів — Ахметов таким чином позбувся конкурента за “ватний” електорат.

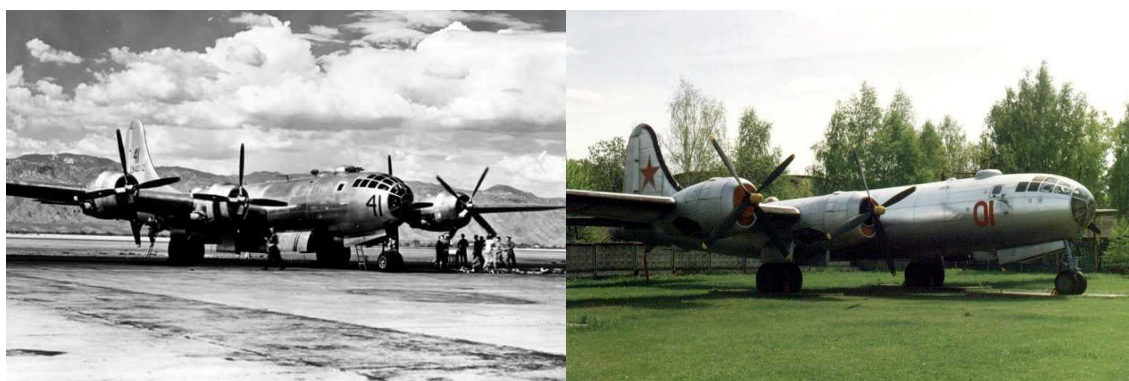
Тоталітарна сталінська вертикаль влади раннього СРСР в пізньорадянський період змінилась кар'єристами-корупціонерами, які зрослися з криміналом. Врешті-решт, Радянський Союз був розвалений його ж верхівкою. Комуністична ідеологія та марксистська політекономія в пострадянських країнах різко змінилися лібералізмом та ринковою економікою. Ідеологічний вакуум, який утворився після розпаду СРСР, був заповнений сліпим поклонінням капіталізму, як антитезі “неефективній плановій економіці”. Чимало заводів та інших дорогих активів, які при СРСР були “народним надбанням”, були розкрадені своїми директорами — вчорашніми комуністами, які залишилися без нагляду Компартії. Відбулась приватизація великих промислових активів і утворення кримінал-олігархічних угруповань, які узурпували й політичну владу. Влада компартійної номенклатури переродилась в олігархічну плутократію.

Від СРСР Україна успадкувала проблему комплексу вторинності та меншовартості серед чималого відсотка українців. В радянські часи він проявлявся в культурі комуністичних вождів в Москві. Зараз “ватне” поклоніння Росії як “старшому брату” частково замінилось культом Заходу та Євросоюзу.

Шлях повної самостійності та власної наддержавності України в межах дискусії “Захід чи Росія” найчастіше лишається поза розглядом.

Радянська влада репресувала багато власних вчених та інженерів. Під репресії потрапив навіть засновник космонавтики Сергій Павлович Корольов (українець, родом з Житомира). Він ледь не загинув від каторжної праці на Колимі. Тільки військова необхідність розробляти новітню зброю проти США змусила Сталіна звільнити Корольова та інших провідних вчених з таборів та в’язниць.

Вторинність та меншовартість щодо США з’явилася не в часи незалежності України, а задовго до розпаду СРСР. Особливо яскраво вона проявлялась в технічних галузях. Ракетна програма СРСР починалась на основі трофейних німецьких розробок. Судячи з усього, саме це дало змогу Корольову зробити космічні ракети та вивести Гагаріна в космос. Німецькі технології допомогли йому не лише самі по собі. Завдяки тому що ракетну програму розвинули німці, радянська влада розуміла її значення та не заважала Корольову працювати. Якби не німецький (або інший іноземний) приклад та холодна війна з США, в СРСР навряд би почалась космічна програма.

Американський В-29 (зліва) та його радянська копія Ту-4 (зправа)

Яскравим прикладом нав’язаної радянською владою вторинності є історія створення літака Ту-4. Під кінець Другої Світової війни на території СРСР сіло кілька американських бомбардувальників В-29. Сталін наказав Туполєву

скопіювати цей літак замість продовжувати власну розробку Tu-10. В Tu-4 були скопійовані навіть такі деталі як підставка для банки з-під кока-коли та попільниця (радянським пілотам заборонялось палити в польоті).

Подібна історія стосується і тепловозів СРСР. Під кінець Другої Світової війни Сталін наказав скопіювати американський тепловоз RSD-1, який був поставлений в СРСР з США в кількості 68 штук. На його радянській копії (TE1) були скопійовані навіть гаки. На американських RSD-1, побудованих для СРСР, гаки призначались для завантаження в портах на кораблі. Це було явно зайвим для тепловозів, зроблених вже в самому СРСР для власних потреб, але навіть такі дрібниці були скопійовані з американського тепловозу на вимогу Сталіна.

Американський тепловоз RSD-1 (зліва) та його радянська копія TE1 (зправа). Червоним обведені гаки, скопійовані з американського оригіналу.

Важливо зазначити, що в СРСР тепловози розроблялись ще в 1920-30х.

ЕЛ

Перший в світі магістральний тепловоз Щ 1 був виготовлений в СРСР в 1924. Але радянському керівництву знадобилось ще 20 років та американський зразок, щоб замислитись над власним серійним виробництвом тепловозів. Дизельний тепловоз значно ефективніший в експлуатації, ніж паровоз, і радянське керівництво в 1920х, маючи зруйновану війною та революцією промисловість, могло одразу налагодити виробництво тепловозів замість

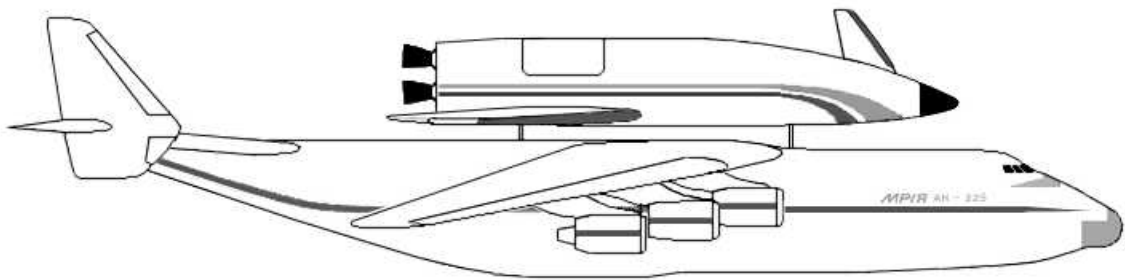
застарілих паровозів і бути попереду всього світу в розвитку залізниць за рахунок технологій. Перехід на тепловози стався, але значно пізніше: рішення про припинення виробництва паровозів було прийняте в 1956. Готові та вже розвинені на той момент паровозні заводи довелося переводити на тепловози.

В СРСР була потужна школа кібернетиків. Переважно вони були українцями. В 1950 в Києві запрацювала перша в СРСР електронна обчислювальна машина. Власні напрацювання в галузі комп'ютерів активно розвивались, але в 1971 почалося виробництво комп'ютерів ЄС ЕОМ, які були копіями американського IBM System/360 (виготовлявся з 1964). З тих пір СРСР почав “наздоганяти” США, що неминуче привело радянську кібернетику до відставання на кілька років. Врешті-решт, зараз ми маємо комп'ютери та телефони, переважно розроблені в США та виготовлені в Китаї, Тайвані та Південній Кореї, з програмними продуктами, розробленими переважно транснаціональними корпораціями. Провідний голландський фахівець в галузі програмування Едсгер Дейкстра [вважав](#) копіювання СРСР комп'ютерів IBM найбільшою перемогою США в холодній війні.

Академік Віктор Михайлович Глушков, який керував Інститутом кібернетики в Києві в 1962-1982, розробляв комп'ютерну систему ОГАС (загальнодержавна система для обліку, планування та управління народним господарством СРСР). Ще в 1962 він [пропонував](#) електронні розрахунки замість фізичних грошей та вважав, що комп'ютерна система управління економікою втілить ідею Маркса щодо “суспільства без грошей”. Але ідеї українського академіка були відкинуті радянськими чиновниками. Замість [винайти Інтернет самостійно з нуля](#), СРСР отримав Інтернет-домен .su вже в 1990 році. Замість радянської системи безготівкових розрахунків пострадянські країни користуються американськими Visa та Mastercard.

Космонавтика, яка була заснована в СРСР, теж стала жертвою вторинності відносно США в пізньорадянські роки. Гліб Євгенович Лозино-Лозинський (родом з Києва) з 1960х [розробляв аерокосмічну систему “Спіраль”](#). Ця система,

здатна злітати в космос з аеродромів, могла здійснити революцію в аерокосмічній галузі. Але цей проект закрили на догоду “Бурану” — радянській копії американського Спейс Шаттл, який стартує з космодрому. Великі матеріальні ресурси, витрачені на проект “Енергія-Буран”, вилились в один успішний космічний політ “Бурану”, після якого програма була закрита. Сліпе бажання скопіювати американців призвело до колосальних та, врешті-решт, марних витрат замість реальних результатів з надійною опорою на власні самобутні досягнення.

Аерокосмічна система Interim-HOTOL, яка проектувалась на початку 1990х спільно з British Aerospace

Втім, повністю марними напрацювання програми “Енергія-Буран” не були. Заради перевезення компонентів системи “Енергія-Буран” в Києві був створений Ан-225 “Мрія” — найважчий літак світу. Поява цього літака дала змогу Лозино-Лозинському повернутись до ідеї аерокосмічних систем. В кінці 1980х — початку 1990х розроблявся проект [МАКС](#) (багаторазова аерокосмічна система), в тому числі повністю багаторазовий МАКС-М. Було ще кілька [проектів на основі Ан-225](#), зокрема Interim-HOTOL (спільно з British Aerospace), так само повністю багаторазовий.

Україна з розпадом СРСР отримала в спадок Антонов та Південмаш, заводи та конструкторські бюро, здатні розробляти аерокосмічні системи. Але, замість проведення політики космічної експансії, вчорашні комуністи, які стали новою українською владою, почали тотальний розпродаж інтересів України. Замість засвоєння незалежною Україною космосу почались розкрадання та

бандитська приватизація численних матеріальних активів нової держави.

Замість збереження статусу третьої в світі ядерної наддержави сталося ганебне ядерне роззброєння під паперові гарантії.

Щоб почати перемагати, нам потрібно знищити в собі вторинність та меншовартість, успадковану від СРСР. В нас навіть зараз є всі можливості розвивати передові технології та стати технологічною наддержавою. Є фахівці та обладнання, навіть заводи та інститути ще не всі знищені. Питання лиш в політичній волі задіяти всі ці можливості в інтересах української нації.

1.4. Проблеми української та західної ліберальної демократії

В Україні, як і в інших демократичних країнах, владою формально є народ. По факту владою є ті, хто цей народ представляють. Зараз народ представляють партії, профінансовані олігархічними кланами. Це відбувається тому що наразі тільки в олігархів є гроші та ЗМІ, щоб не лише зареєструвати партію, а й зробити її відомою широкому загалу. Навіть на місцеві вибори восени 2020 можна було йти тільки від імені партій, можливість висування незалежних кандидатів була прибрана. На виборах до влади передбачувано пройшли в основному олігархічні ставленики або старий місцевий кримінал. Але є один важливий нюанс: на місцеві вибори восени 2020 року явка була лиш біля 20-30%. Народ, очевидно, втрачає довіру до виборів та розчаровується в демократії. А це означає самоусунення від влади народу України, єдиного джерела влади згідно з Конституцією.

Таким чином, владу узурпують кримінал-олігархічні угруповання. Олігархи далекі від української національної ідеї та працюють виключно на власне збагачення. Отримані від української промисловості гроші вони, частіше за все, виводять на закордонні рахунки, а не вкладують в Україну. Виведення

грошей за кордон ставить їх в політичну залежність від керівництва країн, де їхні гроші знаходяться. Таким чином олігархи ще й стають агентами іноземного впливу.

США та країни ЄС часто ставлять українцям в приклад як країни розвиненої демократії. На них вказують як на антитезу українській недорозвиненій демократії, узурпованій олігархатом. Але західна демократія теж не ідеальна. Вона з кожним днем набуває все більше рис тоталітаризму.

Пандемія COVID-19 дала змогу демократам в демократичних країнах фактично ввести тоталітарний режим. Обмеження базових прав людини, сегрегація та дискримінація ще донедавна були лиш у “недемократичних” країнах та підручниках історії. Тепер це стало буденністю країн “розвиненої демократії”. Відсторонення невакцинованих від роботи та доступ до благ цивілізації за “сертифікатом вакцинації” в Україні ввели тільки в жовтні-листопаді 2021, а от в країнах Заходу це сталось навіть раніше.

Бенджамін Франклін: “Той, хто жертвує свободою заради безпеки, втрачає
врешті решт і свободу, і безпеку”

З точки зору української технократії, поступ тоталітаризму є значно більшою загрозою ніж сама пандемія COVID-19. Карантин з атрибутами

тоталітаризму є смертельною загрозою для прав і свобод громадян в демократичних державах, і тільки відносна слабкість каральної машини дає українцям більше свободи, ніж в країнах “розвиненої демократії”. Від тоталітаризму Україну рятує те, що, попри формально введені карантинні міри, дотримання обмежень досить халатне в порівнянні з країнами Заходу. Більше того: підзаконні акти, якими були ці обмеження введені, прямо суперечать Конституції та законам України, чим користуються як свідомі громадяни, так і принциповий бізнес, який відмовляється ділити людей на вакцинованих та невакцинованих.

Я з господарем ресторану Nebos. Цей ресторан відмовився ділити людей на вакцинованих та невакцинованих. Знаходиться в Києві біля Майдану (там, де 18 тролейбус їде вгору). Підтримайте принциповий бізнес гривнею!

Українські технократи не заперечують існування та смертельність COVID-19. Але втрати свободи ми боїмось значно більше, ніж смерті. [Бенджамін Франклін](#), видатний фізик та один з [батьків-засновників США](#), казав: “Той, хто жертвує свободою заради безпеки, втрачає врешті решт і свободу, і безпеку”. Так само [Степан Бандера казав](#): “Коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, в тому числі і хліб. Якщо народ обирає свободу, він матиме хліб, вирощений ним самим і ніким не відібраний”. Про технократичний шлях вирішення етичної проблеми порятунку людських життів без обмежень прав і свобод громадян буде йтися далі. Докладніше про наше ставлення до ковіду та вакцинації [читайте на нашому сайті](#).

Разом з введенням “карантинного” тоталітаризму, “демократи” в демократичних країнах знищують і свободу слова. В січні 2021 акаунти президента США Трампа в соцмережах стали об’єктом цензури. Його заблокували в Facebook, Twitter та купі інших соцмереж, проти нього велась пропаганда в більшості впливових ЗМІ. Це означає, що реальна влада в демократичних країнах належить не обраному народом президенту, а купці олігархів, які володіють ЗМІ та соцмережами.

При демократії, коли всі громадяни мають рівні права, “рівнішим” виявляється той, в кого більше грошей та інформаційного впливу. Хто має гроші — той може купити або створити власні ЗМІ, може підкупити політиків, суддів та правоохоронців. Можна вчинити й хитріше: створити власну мережу благодійних організацій та фондів, через які даються гранти та фінансуються громадські організації, які пропагують потрібну спонсору ідеологію та політику. Таким чином відбувається поступова олігархічна узурпація громадської думки в демократичних країнах.

З метою допомоги узурпації демократії олігархатом, ним споснорується пропаганда неомарксистської ідеології. Вона включає в себе рухи за ЛГБТ, “гендерну рівність”, фемінізм та іншу “боротьбу з дискримінацією”. Від цієї

ідеології відштовхуються агресивні політичні рухи, які прикриваються захистом прав меншин, а на ділі відстоюють інтереси спонсорів. Рухи на штиб ЛГБТ та BLM (Black Lives Matter) в США та країнах західної Європи фактично є сучасним втіленням лівої ідеології боротьби за права пригноблених. В англomовному Інтернеті їх називають “[культурними марксистами](#)”, адже в їхній ідеології прослідковуються паралелі з марксистською ідеєю боротьби за права “пригнобленого пролетаріату”.

Необхідність культурного марксизму ще в 1920х [сформулював Антоніо Грамші](#). Цей італійський марксист побував в СРСР і побачив, що традиційне патріархальне суспільство ще надто сильно опирається змінам. Зокрема, комуністам СРСР так і не вдалось знищити сім’ю за маніфестом Маркса. З цього Грамші зробив висновок, що конфіскації приватної власності та економічного марксизму недостатньо і марксистам треба зосередитись на “культурній гегемонії”. Його ідейними послідовниками були представники “Франкфуртської школи”, які сформулювали так звану “гендерну ідеологію”, яка понад усе ставить безліч різних нетрадиційних “гендерних ідентичностей”. Її послідовники, маючи щедрю олігархічну фінансову підтримку, поступово узурпували вищі навчальні заклади та впливові ЗМІ в США та країнах західної Європи.

Ідеологія “гендеру” з кожним роком займає все більше місця в мас-медіа, культурі, освіті та законодавстві демократичних країн. “Гендерна освіта” проникає до шкільних програм. [Дійшло навіть до того](#), що на престижну кінопремію “Оскар” з 2024 можуть претендувати лише фільми, в яких певний відсоток ролей обов’язково мають представники сексуальних, расових та інших меншин. А критика подібних тенденцій ставиться поза законом за допомогою “антидискримінаційного” законодавства, що суперечить демократичному праву на свободу слова. Спонсорування олігархами-капіталістами лівих неомарксистських рухів виглядає дивно, але цьому є логічне пояснення: демократія вироджується в диктатуру меншин, а організації, які їх

представляють, в свою чергу залежать від фінансових грантів крупного олігархату.

Відверте цькування певних людей в мас-медіа під гаслами боротьби з сексизмом, расизмом, гомофобією, трансфобією та іншою “ідеологічно неправильною” поведінкою стає буденною реальністю демократичних країн. Це дуже нагадує СРСР сталінських часів, коли влада всюди боролась з “контрреволюціонерами” та іншими “антісоветчиками”. Зокрема, в березні 2021 американські “борці з дискримінацією” влаштували медіа-травлю Річарда Столмена, засновника Фонду вільного програмного забезпечення (FSF) та автора кількох великих програмних проектів з відкритим кодом. З’явився [відкритий лист](#), в якому зокрема сказано, що він “показав себе жінконеадекватником, ейблістом і трансфобом...”. Закінчується він закликами “припинити підтримувати Фонд вільного ПЗ” та “Відмовляйтесь мати участь в проектах, пов’язаних з FSF та RMS (Річардом Столменом). Не виступайте і не відвідуйте заходи FSF або заходи, які вітає RMS та його бренд нетерпимості”.

Розроблена Столменом ліцензія [GNU GPL](#) забороняє привласнювати код ліцензованих під нею програм з відкритим кодом, не відкриваючи код внесених змін. Таким чином, корпорації не можуть законно використовувати цей код в своїх закритих та платних програмах — своєрідний удар по олігархам-“правовласникам” їхньою ж зброєю. Столмен, розробивши цю ліцензію, фактично заснував рух за вільне програмне забезпечення, покликаний вільно створювати та поширювати відкриті програми без заборон та обмежень, зокрема з боку великого капіталу.

В останні роки великі ІТ-корпорації (такі як Microsoft та IBM) почали діяти хитріше. Вони перейшли від ігнорування руху за вільне програмне забезпечення до його відвертої узурпації. Вони купили чимало ключових компаній, пов’язаних з відкритим програмним забезпеченням. Зокрема, корпорація Microsoft [купила](#) великий хостинг відкритого коду Github за 8 млрд доларів США, а IBM [купила](#) Red Hat за 34 млрд доларів США. Також Microsoft

стала ключовим спонсором таких впливових організацій як Linux Foundation та Open Source Initiative. Вони й підписались під відкритим листом проти Столмена.

Найбільш розвинутою та поширеною операційною системою з відкритим кодом є Linux. Розробник та засновник цієї системи Лінус Торвалдс не заперечує проти корпоративного впливу: він давно зазначав в своїй книзі, що не є безкорисливим аскетом, яким його вдає преса. Його навряд чи безпосередньо підкупили корпорації, але Лінус завжди був набагато менш радикальним послідовником ідеї повністю вільного програмного забезпечення, ніж Столмен, і взагалі є людиною досить схильною до компромісів. А от Столмен, судячи з усього, став вагомою перешкодою в намаганнях корпорацій узурпувати Фонд вільного програмного забезпечення (FSF) та проект GNU, який розробляє багато проектів з вільного програмного забезпечення. Цей старий фанатик ще в 1970-80х мав безліч можливостей зайнятись прибутковим бізнесом, але замість цього обрав шлях безкомпромісної боротьби за свободу програмного забезпечення, відступати з якого не збирається. І, схоже, саме через це його й хочуть усунути, а не через його “нетерпимість”.

Поступ неомарксистської ідеології загрожує і Україні. Тільки в 2020-2021 до Верховної Ради було подано законопроекти 3316 та 5488, які вводять в законодавство поняття дискримінації за сексуальною орієнтацією. Такі норми ставлять певні меншини в значно більш привілейоване становище ніж решту громадян: злочин проти гетеросексуального українця за такими нормами стає значно меншим злочином, ніж злочин проти умовного негра-трансгендера. Законопроект 3316 був відхилений, але на момент публікації цієї праці законопроект 5488 ще розглядається і має високі шанси бути прийнятим. Як показують приклади США та країн західної Європи, наполегливість та агресивна пропаганда рано чи пізно дають змогу лобістам вписати навіть найогидніші з точки зору більшості людей норми в законодавство. Також в 2021 був прийнятий законопроект 5109 і розглядається 5110, які вводять в українське

законодавство окреме поняття “антисемітизму” та відповідальність за заперечення Голокосту — і це за відсутності покарання за українофобію та заперечення Голодомору!

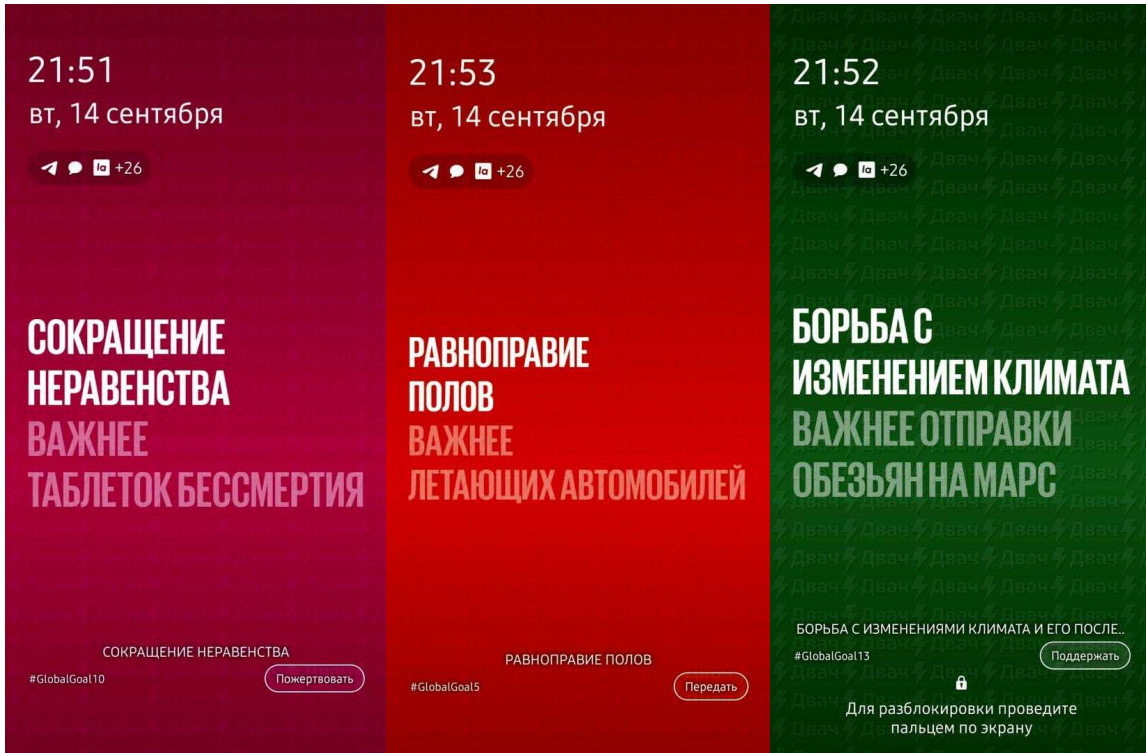
Густав Лебон в “[Психології народів та мас](#)” описав фундаментальну проблему демократії — ефект натовпу. Натовп імпульсивний та безвідповідальний, люди в натовпі не схильні мислити раціонально. Натовп легко ввести в оману, якщо мати достатньо впливу для цього. Це стосується в тому числі натовпу депутатів парламенту — як Верховної Ради, так і місцевих рад. При демократії владою є не народ, а ті, хто вміють маніпулювати натовпом. Це стосується і виборців, які голосують за тих, кого бачили по телевізору: в умовах сучасності ефект натовпу легко створюється через ЗМІ. Таким чином, демократія узурпується олігархічною плутократією — як в Україні, так і в США та країнах ЄС.

Неодмінним супутником плутократії є корупція. В ліберальних колах популярна думка, що влада, включно з президентом, міністрами та депутатами Верховної Ради, є всього лиш найманими менеджерами платників податків. Якщо розглянути таку філософію з точки зору президента та інших посадовців, які усвідомлюють себе не більш ніж тимчасовими менеджерами, їхнім природним прагненням та бажанням буде витягти з цієї тимчасової “годовниці” якомога більше матеріальних благ для себе та свого оточення. Вихід з цієї пастки ліберали бачать в жорстких каральних мірах проти правопорушень. Це призводить до появи купи “антикорупційних” органів на державній зарплатні, на штиб Національного антикорупційного бюро України (НАБУ). А щоб наглядати за ними, створюються такі органи, як Рада громадського контролю НАБУ (РГК НАБУ).

В Телеграм-чаті Української технократичної партії член РГК НАБУ [пропонував](#) платні послуги з рекламного просування. А в колі своїх (чат партії “Демократична сокира”) прямо зізнався, що мав намір всього лиш нагнати ботів (підробки, які не є справжніми людьми). Тут слід зазначити, що він ще досить

молодий і навряд чи замішаний у великих корупційних оборудках, але сама система спонукає його до способу мислення, схожого на шахрайський. Якщо в 90х корупцію в молоді взростила кримінальна пострадянська обстановка, зараз її взрощує ліберально-ринкова ідеологія, яка понад усе ставить власне збагачення. В таких умовах навіть антикорупційні органи не мають імунітету до корупції.

Окремих слів варта ліберальна концепція “верховенства закону”. Якщо закони приймаються ставлениками олігархату або закордону, писатись вони будуть переважно в інтересах олігархів та іноземців, а не української нації. Про це красномовно свідчать останні законодавчі ініціативи з земельної реформи. Зокрема, це вже прийнятий законопроект 5600, який впроваджує податки на землю і фактично змушує простих українців в умовах “ринку землі” продати свою землю олігархам або закордонним “інвесторам”. В минулому (і якщо антинародним земельним ініціативам не дадуть відсіч — в майбутньому) законодавство про власність на землю сприяло великим землевласникам, не причетним до безпосередньо обробки землі, які паразитували на праці безземельних селян. Так само закони про авторське право (або копірайт) в демократичних країнах працюють переважно в інтересах не самостійних винахідників, а великих корпорацій зі штатом юристів, які спеціалізуються на інтелектуальній власності. Лінус Торвальдс, згаданий вище автор відкритої операційної системи Лінукс, писав [в своїй книзі](#), що сучасна патентна система — це по суті холодна війна між корпораціями, які використовують патенти як зброю. В цій війні винахідники-одинаки, які не мають грошей на те щоб наймати юристів та судитись, виявляються загнаними до бомбосховищ.

Додаток Samsung Global Goals, через який пропагується неомарксистська повістка. Ставиться за замовчуванням на смартфони Samsung. На цьому прикладі неомарксизм прямо протиставляється технократії. Про безсмертя, летючі автомобілі та космічну експансію буде йтися далі.

В цілому, продукція великих правовласників має тенденцію погіршуватись. Це видно на кінематографі, який з кожним роком провадить все відвертішу пропаганду ЛГБТ (про що свідчать, зокрема, вищезгадані [нові критерії для “Оскару”](#)). Це видно і на операційній системі Microsoft Windows, яка у вигляді Windows 10 стала відверто шпигунити на користувачів. Про це, зокрема, свідчить [дослідження](#), оприлюднене Міністерством безпеки та правосуддя Нідерландів. Ці факти ставлять під сумнів тезу, що копірайт є рушієм прогресу. Ми протиставляємо себе владі транснаціонального капіталу!

Інтернет-агітація Української технократичної партії

Проблема копірайту стосується навіть науки: видавці відчужують результати інтелектуальної праці у вчених і продають доступ до наукових статей за суми порядку 30 доларів США. Зі стипендією аспіранта (6000 грн) можна купити доступ до не більше ніж шести статей, зі студентською стипендією — тільки до однієї. Якби законодавство про “авторське право” сумлінно виконувалось всіма без винятку і “піратства” з такими сайтами як Sci-Hub не існувало взагалі, зайняття наукою стало б розкішшю для багатих.

PDF purchase options

Academic and personal

Access this PDF via our **secure checkout** for the next **48hrs** if you are making the purchase on behalf of an academic organization or want this for personal use not associated with a corporation. [Find out more about purchasing.](#)

\$35.95 (for academic use)

Price shown is US Dollars.

Local taxes may apply.

Purchase PDF

35,95 доларів — приклад ціни доступу до наукової статті через офіційні канали так званих “правовласників”. Навіть 30 доларів їм мало!

На щастя, зараз ці драконівські тарифи легко обходяться через сайт [Sci-Hub](#), на якому безкоштовно доступна більшість наукових праць з платним доступом. Я мав [відеоконференцію](#) з Олександрою Елбакян, яка створила той сайт. Вона виступає за свободу поширення інформації без жодних обмежень. Ми зійшлись на тому, що копірайт слід скасувати або бодай радикально реформувати.

Українські реалії вигідно відрізняються від реалій країн “розвиненої демократії” відносно більшою свободою. Вона проявляється в фактичному невиконанні законодавства про “авторське право”: неліцензійне поширення програм, фільмів та іншої захищеної авторським правом продукції має масовий

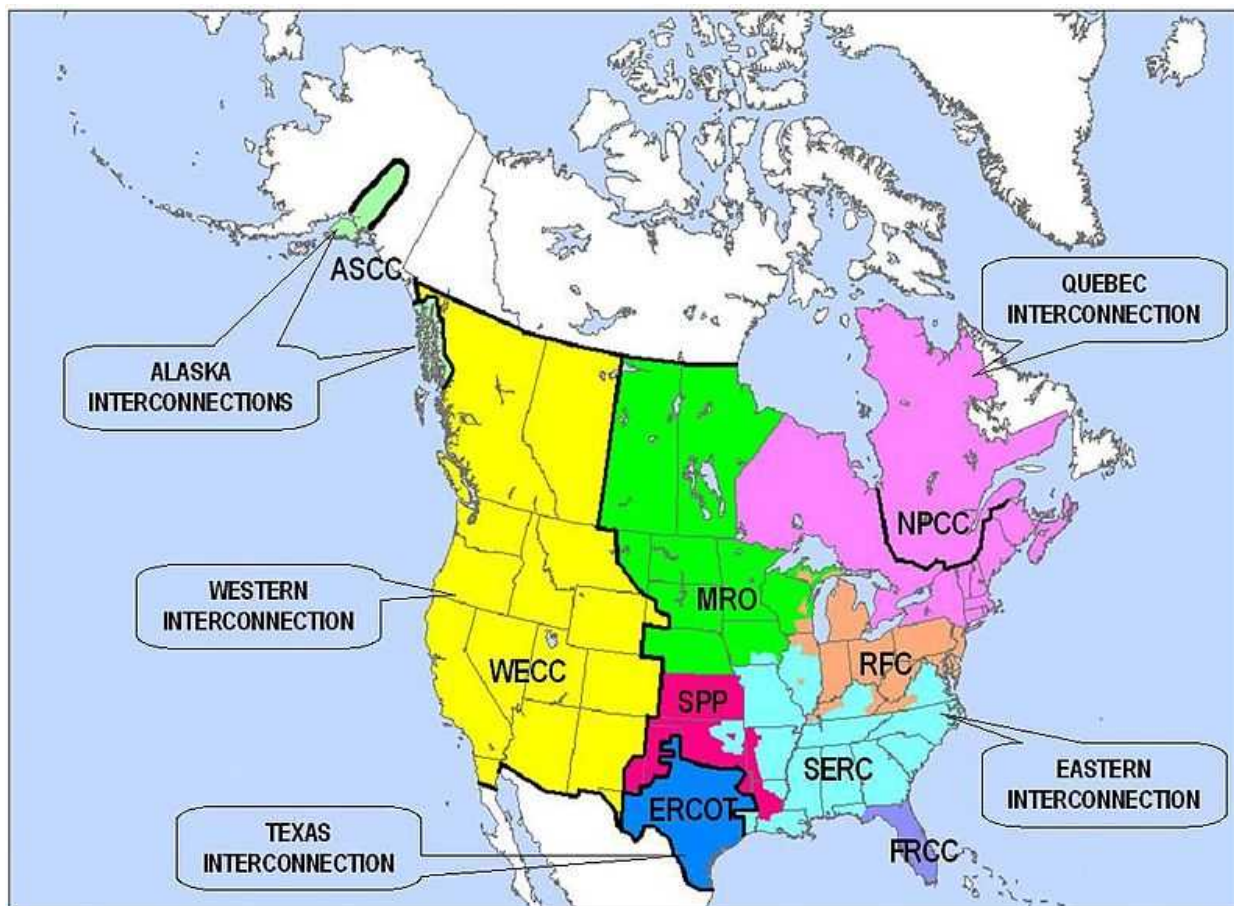
характер і українська правоохоронна система не проводить репресій проти громадян, які порушують копірайт.

Ліберальний ідеал абсолютно вільного ринку та мінімізації державного втручання теж заслуговує критики. Вільний ринок часто має властивість потурати монополізації галузей олігархатом. Це було як в минулих століттях (нафтова монополія “Стандарт Ойл” Рокфелера), так і зараз (Amazon, Google, Facebook, Microsoft). Це пояснюється просто: великий бізнес має конкурентну перевагу над малим. Щоб уникнути цієї тенденції, галузі, в яких участь великого власника неминуча (на штиб електроенергетики, нафтогазової галузі та залізниці) повинні бути державними. Прибуток від цих галузей, відповідно, буде йти державі. А в галузі інформаційних технологій слід усунути копірайт, а також максимально сприяти відкритій розробці програмного забезпечення та децентралізованим рішенням, які не потребуватимуть участі великого бізнесу.

Електроенергетика та залізниці США, які з самого початку будувались приватними компаніями, є гарними прикладами порочності ринкового підходу у великих галузях. Крім того, що великі прибутки від цих бізнесів йдуть повз державний бюджет, в їхній розбудові не було єдиної політики. В США нема єдиної енергосистеми, існують кілька незалежних. Така ситуація склалась ще з часів “війни струмів” Едісона та Тесли. Енергомережі, як і залізниці, станом на сьогодні об’єднались в кілька великих мереж та компаній, адже по своїй природі ці галузі не можуть складатись з дрібного бізнесу. Але об’єднуються вони під владою олігархів, а не держави.

Навіть станом на сьогодні певна “феодална роздрібненість” зберігається, і це призводить до обмеженої здатності перекидати частину енергії в межах країни в разі надзвичайних ситуацій. В лютому 2021 в Техасі стались аномальні холоди, через які вийшли з ладу десятки відсотків генерувальних потужностей. З іншого боку, різко зросло споживання електрики: обігрівачі в зазвичай теплому штаті — в основному електричні кондиціонери. Десятки людей

загинули від морозів. Інші штати не змогли допомогти Техасу з електрикою через те що Техас має відокремлену енергосистему.

“Феодальна роздрібненість” енергосистеми США

Залізниця США теж з самого початку були приватними. При цьому в 19 столітті на їхнє будівництво виділялись гроші з федерального бюджету. З залізничним будівництвом було пов’язано багато корупційних схем. Доходило до того, що компанії, які будували залізницю, шантажували жителів певних міст що залізниця їх омине якщо вони не дадуть хабара. Компаніям, які будували залізницю, держава платила саме за довжину залізниць, а також виділяла землі навколо залізниць. Це сприяло тому, що залізниця будувалась не прямими, а максимально видовженими, і потім їх доводилось “спрямляти” по коротшому шляху. Таким чином, приватне будівництво залізниць та пов’язані з ним корупційні оборудки призводили до марної праці в дуже великих обсягах.

Корупційні обробки великих обсягів були і при будівництві залізниць в Російській імперії, в якій залізниці в перші десятиліття їхнього існування будували переважно приватні компанії. Навіть російський цар був втягнутий в корупційні схеми!

Зараз переважна більшість залізниць США належить двом корпораціям: Union Pacific та BNSF. На 80% залізниць нема ніякого пасажирського сполучення, тільки вантажні перевезення. Ті пасажирські поїзди, які залишились, утримуються державною корпорацією Amtrak, яка дотується з федерального бюджету (всупереч звичайній для США “ринковій” логіці). Є міста-мільйонники взагалі без пасажирських поїздів (в них залізницею возяться лиш вантажі). Приміські поїзди та електрички є лиш в кількох містах. Залізниці США слабо розвинені з технічної точки зору: масштабну електрифікацію на сотні кілометрів має лише коридор Вашингтон-Нью-Йорк-Бостон, на якому є часті пасажирські поїзди та електрички, решта залізниць країни їздить на дизелі. Це, в тому числі, є слідством вищезгаданої роздрібненості енергосистеми: простіше їздити на дизелі, ніж підводити потрібні для електровозів великі потужності від різних місцевих операторів електромереж. В США досі багато одноколійних магістральних ліній з ручними стрілками.

Ці приклади показують, що приватизація українських залізниць та інших великих об’єктів, які ще залишаються в державній власності, призведе ці галузі до відставання та занепаду. Приватизовані будуть прибутки, а націоналізовані — збитки. Переважна більшість пасажирських поїздів буде скасована, а ті що залишаться — будуть значно дорожчими або на державних дотаціях. Про електрички доведеться забути на догоду маршруткам. Приватизовані залізниці займуться в основному вивезенням зерна та залізної руди з приватизованих чужинцями українських земель та копалин в приватизовані чужинцями порти.

Отже, з точки зору української технократії, проблеми переважної більшості державного сектору економіки слід вирішувати з власним, творчим

фізико-технічним підходом, без жодних сподівань на приватних власників та закордонних інвесторів. Про цей підхід буде йтися далі.

Враховуючи вищенаведені особливості ліберальної демократії та вільного ринку, українцям слід усвідомити, що євроінтеграція означає не свободу, а обмеження та поліцейний контроль для громадян, а також агресивне нав'язування ЛГБТ та інших протиприродних цінностей в культурі та освіті. Євроінтеграція означає заміну влади місцевих олігархів на нічим не кращу владу іноземного капіталу. В таких обставинах обов'язком українських технократів є взяття всієї повноти влади в свої руки з повним усуненням від влади як олігархату, так і ставлеників закордону.

Критично важливо в процесі росту Української технократичної партії не допустити її узурпації ворожими до ідеї української технократії елементами. По мірі росту впливу політичної сили, і особливо після її приходу до влади, до неї буде приставати все більше кар'єристів та пристосуванців. Щоб не дати їм взяти гору, партії важливо мати ідеологічно вмотивоване ядро, яке й повинне отримати всю повноту влади в країні, коли технократів обере народ України. Відповідно, більше шансів мати владні повноваження отримають ті, хто пристав до політичної сили технократів в той час, коли вона ще не стала дуже впливовою силою в країні.

В цілому, український політикум потребує докорінних змін, адже в сучасному вигляді він не представляє інтереси української нації. Ці зміни повинні проводитись не олігархами або ставлениками закордону, а українськими технократами. Яких має обрати український народ, розчарований занепадом України, утисками гарантованих Конституцією прав і свобод громадян та повний бажання отримати технологічну наддержаву. Тільки так ми зможемо зберегти Україну як острів свободи в умовах скочування країн “розвиненої демократії” в електронний тоталітаризм!

1.5. Критика націонал-соціалістичної Німеччини

Націонал-соціалізм виник в Німеччині як реакція на ганебну капітуляцію в Першій світовій війні. Також вагому роль в становленні НСДАП та політичній кар'єрі Гітлера зіграла боротьба з сильними в Німеччині на той момент комуністами.

В перші роки влада Адольфа Гітлера дала Німеччині великий економічний та моральний підйом. Німці відновили власну армію та повернули свої окуповані території, оговтались після принизливої поразки і навіть перестали платити “репарації” (грабіжницьку данину) переможцям.

Але далі Гітлер втягнув Німеччину в авантюру, яка закінчилась для німців ще більш нищівною поразкою, поділом Німеччини на окупаційні зони, відчуженням територій та остаточною втратою Німеччиною статусу наддержави. До цього, з точки зору української технократії, призвели дві основні помилки Гітлера: слов'янофобія (в тому числі українофобія) та недостатньо технократичне мислення.

Проголошення Ярославом Стецьком Акту відновлення Української Держави 30 червня 1941 по радіо у щойно звільненому від більшовиків Львові Гітлер не підтримав, а за відмову відкликати цей Акт німці ув'язнили Стецька до концтабору Заксенгаузен, де він пробув до 1944. Таким чином, німці з самого початку налаштували українське націоналістичне середовище проти себе, і це призвело до утворення Української повстанської армії, яка воювала як проти Гітлера, так і проти Сталіна.

Але ще яскравіше про українофобію Гітлера свідчить його ставлення до українців, які безпосередньо воювали за Третій Рейх. Попри майже три роки влади над Україною, Гітлер набрав мізерну кількість українців до свого війська в порівнянні з мільйонами українців, які воювали за СРСР. Точку зору українського офіцера, який воював на боці Третього Рейху, показують мемуари Євгена Побігушого “[Мозаїка моїх споминів](#)”. Він був офіцером українського

батальйону “Роланд”, одного з двох українських батальйонів які воювали у складі Вермахту проти СРСР починаючи з 1941 (другим був “Нахтігаль” Романа Шухевича). Спочатку українці дивились на німців як на визволителів від більшовицької неволі. Але німці не поспішали формувати військо з українців. Батальйон “Роланд” відправили до Білорусі воювати з радянськими партизанами, а потім — розформували, з тюремним ув’язненням офіцерського складу (в тому числі самого Побігущого).

Побігущий наводить в мемуарах розмову з німецьким офіцером на святкуванні Різдва українськими офіцерами “Роланда”. Німець зізнався, що про український народ та його звичаї їм говорили мало, а більше говорили про українську пшеницю.

Поразки на фронті та впевнений наступ СРСР змусили німців невдовзі звільнити українських офіцерів з-під ув’язнення та створити з них дивізію СС “Галичина”. Але навіть тоді німці набрали лиш одну дивізію — значно менше, ніж було охочих воювати українських добровольців. Гітлер настільки боявся утворення української держави, що не наважився створити велику українську армію для війни проти СРСР навіть коли вже програвав по всіх фронтах. Таким чином, українофобія Гітлера позбавила його мільйонів українських солдат, які могли б переломити хід війни.

Альберт Шпеєр, наблизений архітектор Гітлера, а пізніше Рейхсміністр озброєнь (керував економікою воюючого Рейху), пише в [мемуарах](#), що на початку німецької окупації він міг сам їздити на автомобілі по Україні навіть в лісах, не боячись за свою безпеку. А всього лиш через півроку йому вже стало небезпечно пересуватись без спеціального супроводу. Замість союзної Української Держави німці отримали велику окуповану територію, на якій треба боротись з партизанами. Посприяла цьому, зокрема, україноненависницька політика рейхскомісара по Україні Еріка Коха, проти якої був навіть Йозеф Гебельс (найближчий соратник Гітлера). Також свою роль в налаштуванні українців проти німців зіграла політика примусового вивезення українців на

роботу до Німеччини. Шпеєр був проти цієї практики, і значно ефективнішим вважав задіяти на німецьких заводах працю німецьких жінок замість мобілізованих на фронт чоловіків. Також слід зазначити, що якби німці посприяли створенню Української Держави, вона сама могла б бути потужною промисловою силою і забезпечувати своє та союзне німецьке військо зброєю та їжею.

Другою ключовою причиною поразки Гітлера було те, що він не був технократом. За свідченням того ж Альберта Шпеєра, його науково-технічні уявлення зупинились на рівні Першої Світової війни, в якій він був солдатом. Такі нові на той момент галузі як ядерна фізика та радарна техніка були не в пріоритеті, увага ним приділялась за залишковим принципом. Це фактично знецінило для Гітлера успіхи ракетної програми Вернера фон Брауна, адже перші в світі балістичні ракети “Фау-2”, начинені звичайною вибухівкою, рідко наносили супротивнику удар, співрозмірний з вартістю ракети, а ядерні боєголовки німці так і не зробили. Німці мали потужну школу фізиків-ядерників, і Гітлер, якби був технократом, міг би почекати створення власної ядерної зброї до того як починати ризиковані воєнні авантюри. Ядерна зброя дала б йому можливість якщо не виграти, то хоч не програти війну остаточно. Але нетехнократичний світогляд та авантюрна натура Гітлера призвели Третій Рейх до нищівної поразки та капітуляції.

В Україні ще менше шансів виграти (або хоч не програти) війну з Росією та іншими сильнішими державами без проривних технологій, які змінили б правила гри на нашу користь. Тому без технократії українська держава рано чи пізно приречена на поразку. Так само ми будемо приречені на поразку, якщо не будемо збільшувати свій життєвий простір. В технократів для цього є значно менш ризикований спосіб ніж вести світові війни. Безмежні простори та багатства космосу, які не потрібно завойовувати, а потрібно лиш прийти та взяти. В Україні є всі науково-технічні можливості, необхідні для початку космічної експансії. Такі імперіалісти-узурпатори минулого як Олександр

Македонський, Чингісхан, Наполеон та Гітлер навіть не мріяли про те, що ми можемо отримати за рахунок українських аерокосмічних технологій!

1.6. Приклад Шарля де Голля

Франція при Шарлі де Голлі є найближчим до ідеології української технократії реальним історичним прикладом. При його правлінні самостійницький політичний підхід мав блискучий успіх.

Де Голль починав політичну кар'єру як лідер французького спротиву гітлерівській окупації та маріонетковому про-німецькому режиму Віші. Він воював проти Третього Рейху на боці США та Великобританії. Але він ще тоді реалістично дивився на роль союзників і зробив все можливе, щоб Франція не стала маріонеткою США. Після звільнення Парижу від німців, він одразу зайнявся відновленням французької республіки. Завдяки його рішучим та швидким діям, Франція не отримала американської адміністрації і одразу стала самостійною державою.

В 1958, в кризовій ситуації, Шарль де Голль став президентом Франції. Тоді ж була прийнята конституція, яка розширила повноваження президента за рахунок парламенту. Політичні опоненти називали це “режимом особистої влади” де Голля. При ньому Франція стала ядерною (1960) та космічною державою.

Економіка Франції керувалась державою за принципом дирижизму: централізованої державної координації зусиль приватного бізнесу та державного сектору. Розвивались передові галузі, такі як електроніка та комп'ютерна техніка. Рівень життя французів зростав разом з виробництвом споживчих товарів. Франція повністю розрахувалась з зовнішніми боргами і сама стала одним з провідних кредиторів світу. До 1965 Франція накопичила 4,5 млрд доларів. Де Голль обміняв ці долари на золото і проголосив відмову від

долара як міжнародної валюти та перехід на золотий стандарт в міжнародних розрахунках.

Де Голль мав на меті відродити велич Франції. Він прямо казав, що держава, гідна величі Франції, не має друзів, а союзники — це чужинці, які завтра можуть стати ворогами. В 1966 Франція вийшла з НАТО після того як вимоги де Голля щодо рівної з Великобританією та США ролі в союзі не були виконані. Франція на той момент вже мала не лише ядерну зброю, а й ядерні підводні човни. Щоб опиратись впливу США, де Голль пішов на певне зближення з СРСР. Але при цьому був і проти комуністів: відверто називав комуністичну партію Франції “недостатньо національною і французькою”, а комуністів — сепаратистами та агентурою зовнішнього впливу.

Після смерті де Голля його самостійницький курс був згорнутий: він так і не знайшов наступника, здатного впевнено продовжувати його справу. Франція повернулась до НАТО. З тих пір вплив Франції поступово згасає і про французьку наддержавність вже не йдеться. Падає й міжнародне значення французької мови. 100 років тому французька була основною мовою міжнародного спілкування, а зараз нею стала англійська. Цей приклад показує, що українським технократам слід приділити особливу увагу проблемі наслідування та довготривалої стабільності. Ця проблема вирішується в першу чергу шляхом виховання нових поколінь українських технократів, про що йтиметься далі.

Шарль де Голль є показовим прикладом ролі особистості в історії. Тільки постаті подібного гатунку здатні вивести Україну з хронічної кризи!

Розділ 2. Українська технократія

2.1. Загроза електронного тоталітаризму

Технократ дивиться на технології з різних боків. Він бачить в них можливість вирішення більшості проблем української нації. Наші геополітичні конкуренти значно випереджають нас у економічному та науковому розвитку. Хоча у нас ще є надія — наші вчені. Ці люди кожного дня пишуть історію. Маючи знання, далеко не завжди можуть їх реалізувати в Україні. Виною цьому є грабіжницька політика нинішнього та попередніх очільників держави.

Технологічний прогрес означає дві крайнощі, схожі на ситуацію “пан або пропав”. Вони можуть привести як до технологічної утопії, так і до не менш технологічної антиутопії. Третій варіант — залишити все як є, але подальша деградація української держави зведе нанівець головне досягнення 90-х років — незалежність.

Технологічний прогрес змінює правила гри для всіх. В світі, оплутаному відеокамерами, підключеними до централізованої системи розпізнання обличчя та іншими технічними новаціями з нагляду за людьми, ризик встановлення тиранії як ніколи високий. Паніка навколо COVID-19 значно прискорила поступ електронного тоталітаризму, розв’язавши руки в обмеженні прав і свобод людей як авторитарним, так і демократичним режимам по всьому світу.

Ми вже спостерігаємо тенденцію встановлення електронного тоталітаризму в комуністичному Китаї. Там запроваджується система “соціального кредиту”. Людям, які догодили режиму, даються різного роду пільги. Людям, які поводяться “погано” (не лише в сенсі порушення офіційного законодавства) не дадуть влаштуватися на роботу, отримати медичну допомогу і навіть не пустять в громадський транспорт. “Соціальний рейтинг” там не відкритий, а тіньовий, ніхто не знає своїх балів.

Особливо сильним режим електронного тоталітаризму є [на заході Китаю](#). Там живуть уйгури — тюркський мусульманський народ, родичі киргизів та казахів. Використовуючи ісламський тероризм як привід, китайська влада встановила там жорсткий поліцейський режим. В уйгурських містах неможливо пройти між кварталами без того щоб пред'явити посвідчення на КПП. Всюди висять відеокамери, підключені до централізованої системи нагляду. На входах до магазинів — сканування очей. Інтернет жорстко цензурується та знаходиться під наглядом, не-китайські месенджери з шифруванням блокують, а китайські відстежуються владою. В будь-який момент влада може провести обшук в житлі уйгура без жодного попередження та санкції суду. За знайдений при обшуку Коран або книги з історії уйгурів можуть не лише обнулити рейтинг, а й посадити до “табору перевиховання”. При цьому, за вивчення китайської мови дають додачу до “соціального кредиту”. Фактично відбувається етноцид уйгурів. Китайців масово переселяють в той регіон. Уйгури як нація можуть зникнути в найближчі десятиліття. Не рахуючи малочисельної еміграції, яка теж поступово розчиниться в чужих країнах. Все це є слідством того, що уйгури втратили власну державність.

Нинішнє становище уйгурів нагадує політику США стосовно американських індіанців. Якщо українці втратять державність та підпадуть під зовнішню окупацію в умовах сучасності, окупант зможе легко встановити тоталітарний електронний нагляд і остаточно знищити українську націю на своїй землі, як комуністичний Китай уйгурську націю. Отже, власна сильна та незалежна держава українцям потрібна як ніколи. Ніщо крім сильної власної держави не зможе гарантувати українцям збереження прав і свобод.

2.2. Космічна експансія

Нам потрібна не просто держава, а технологічна наддержава. Ми вже живемо в такому світі де одні країни рухають науково-технічний прогрес, а інші

пасуть задніх. В майбутньому поділ за технологічним розвитком буде ще сильнішим. Світ буде ділитися на наддержави, які мають за собою колосальні ресурси космосу, та другорядні країни, які “доїдають” жалюгідні крихти в себе під ногами. Сильніші, багатіючи, будуть економічно та науково придушувати слабших. Вони, користуючись ресурсами космосу, неймовірно покращать свій військовий, промисловий та науковий потенціал.

В одній лиш Сонячній системі є десятки великих космічних тіл, з яких поділена між державами лиш Земля. Місяць, Марс, інші планети та астероїди ніким ще не зайняті. Ці території з відповідними ресурсами будуть належати тим державам, які першими їх займуть.

Україна має всі технічні можливості бути першою в світі державою, яка почне засвоєння ресурсів Місяцю. В розділі, присвяченому СРСР, були згадані проекти повністю багаторазових аерокосмічних систем на основі українського Ан-225. Ці [розробки](#) дадуть Україні змогу виводити на низьку орбіту від 5,5 (на широті Києва) до 7 тонн (екватор) вантажу за раз. Цій системі не потрібні спеціалізований космодром та одноразова ракета кожного разу. Якщо при цьому реалізувати можливість запуску космопланів кожні 6 годин з одного літака, один літак буде виводити від 22 тонн за день, 660 тонн за місяць та майже 8000 тонн за рік. Аерокосмічні системи стануть надійним мостом між Україною та орбітою.

Плани Ілона Маска з засвоєння Марсу відомі всьому світу, але його ракети все одно потребують дорогих та складних космодромів, спеціалізованих цехів з обслуговування. Вони не зможуть бути настільки ж дешевими в експлуатації як аерокосмічні системи навіть попри багаторазовість. Аерокосмічну систему можна спеціально спроектувати так, що вона потребуватиме обслуговування не набагато складнішого, ніж звичайна авіація. Повністю багаторазовий космоплан, який стартує зі спини Ан-225, за раз може виводити в рази менше (5,5 тонн на широті Києва), ніж Falcon Heavy (63 тонни),

але простота обслуговування та підготовки запуску зробить виведення на орбіту такого самого тонуажу значно простішим та дешевшим.

Рух в космічних умовах відрізняється від старту з Землі тим, що там можна використати значно ефективніші плазмові двигуни, які теж в Україні [роблять](#). В них мала тяга (порядку 0,1-1 кг), що унеможлиблює їхнє використання для старту з Землі, де потрібне велике прискорення і, відповідно, велика тяга. Зате продукти згоряння в хімічному двигуні вилітають зі швидкістю до 5 км/с, а плазмовий двигун може розігнати іони аж до 200-300 км/с, що означає, відповідно в 40-60 разів менший розхід робочого тіла для створення тієї самої тяги.

Для розгону іонів до таких великих швидкостей потрібно багато енергії. При цьому залежність між швидкістю іона та енергією, потрібною для його розгону, не лінійна, а квадратична. Наприклад, для прискорення іона в 2 рази швидше треба в 4 рази більше енергії, в 10 разів швидше — в 100 разів більше енергії. Це призводить до необхідності використання на космічних кораблях ядерних реакторів.

Зокрема, в моїй присутності директор Інституту прикладної фізики НАНУ (Суми) Володимир Юхимович Сторіжко та директор Інституту фізики плазми ННЦ ХФТІ (Харків) Ігор Євгенович Гаркуша обговорювали те, що плазмові двигуни — далеко не новина, і були (та є) проекти космічних апаратів з плазмовими двигунами та ядерними реакторами.

Питання розробки компактного ядерного реактора для космічного корабля (а також малих та середніх [ядерних реакторів](#) для електростанцій на Землі) полягає, зокрема, в підборі матеріалів. В Інституті прикладної фізики НАНУ є фахівці, які працюють саме над моделюванням радіаційної стійкості реакторних матеріалів.

В Україні є основні технології та фахівці необхідні для розробки компонентів аерокосмічних систем, а аерокосмічні системи будуть здатні виводити в космос тисячі тонн на рік. Є більшість технологій та фахівців,

здатних розробляти космічні апарати на плазмових двигунах та ядерній енергії. Ці вантажі будуть виводитись не лише з дослідницькою метою на штиб знайти сліди води на Марсі та поставити там прапор України. Виводитись спочатку буде обладнання, необхідне для створення автономних роботизованих колоній на Місяці. Будуть в першу чергу налагоджуватись такі галузі промисловості, як видобування руд, металургія, машинобудування, ядерна промисловість та електроніка. Індустріальна роботизована колонія, маючи великі, ніким не зайняті, простори Місяцю, буде рости вже самостійно, без допомоги з Землі. Для початкового набору з розбудови відносно самодостатньої колонії має вистачити кількох тисяч тонн обладнання.

Маючи самодостатню роботизовану колонію, здатну переробляти мільйони (а згодом і більше) тонн сировини за рік, Україна матиме вагому економічну, зовнішньополітичну та військову перевагу перед державами, які подібних колоній не мають. Розвинена колонія на Місяці може в свою чергу виготовляти обладнання для побудови колоній на Марсі та інших планетах і астероїдах майже без допомоги з Землі. А українці отримають доступ до незліченних матеріальних ресурсів космосу.

Космічна експансія дасть українській нації міжпланетний статус. Територія України буде поширюватись на цілі планети, а згодом — інші зоряні системи. Це єдиний надійний спосіб забезпечити виживання та зростання могутності нашої нації. Не захочемо йти шляхом космічної експансії, змарнуємо свої можливості та конкурентні переваги — ним обов'язково підуть інші держави, а Україна так і залишиться відсталою країною з окупованими територіями в оточенні хижих сусідів.

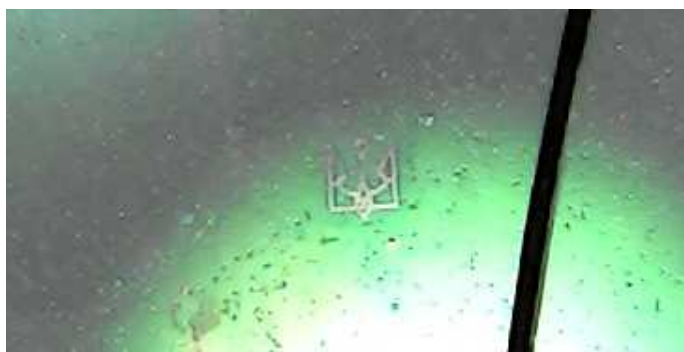
2.3. Підкорення мікросвіту

Крім космосу є ще одна майже не засвоєна галузь — мікросвіт. Зараз мікро- та наноструктури (одна тисячна та одна мільйонна міліметра відповідно)

застосовуються в основному в електроніці. Але рано чи пізно мікросвіт нарівні з космосом стане полем бою та предметом запеклої конкурентної боротьби держав та націй.

Зараз ступінь розвитку мікроробототехніки приблизно такий, як в ядерної енергії сто років тому. Тоді вже було відоме явище радіоактивності і ядерна фізика активно розвивалась. Отто Ган в 1921 відкрив розщеплення ядра урану. Мало хто тоді міг подумати, що через 24 роки з'явиться ядерна зброя, а потім і ядерна енергетика. Так само й зараз мало хто замислюється над потенціалом мікророботів та штучних комах.

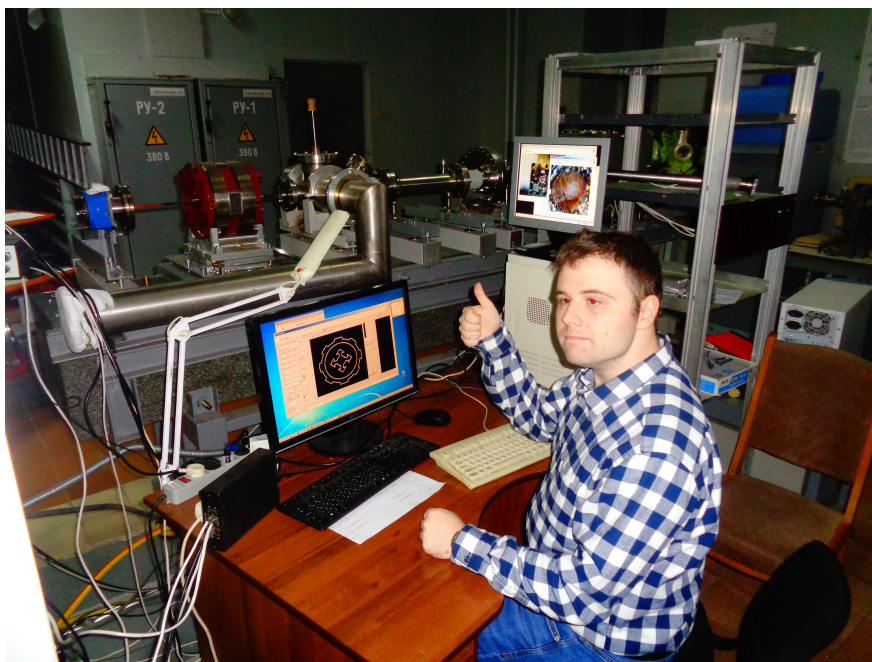
Технократ мислить наступним чином. Природні мурахи при своєму малому розмірі будують метрові гори і живляться тим, що є довкола. Отже, зробити подібних штучних роботів для української держави фізично можливо. Питання лиш у волі державного керівництва зробити силою держави те, чого ніхто до цього не робив.

Мікроскопічне зображення герба України, виготовлене в ІПФ НАНУ, та волосина для порівняння

Пандемія COVID-19 — ніщо в порівнянні з загрозами, з якими зіткнеться українська нація в майбутньому. Перспектива штучної робототехніки, співрозмірної з комахами та бактеріями, з кожним роком стає все ближчою. Якщо наші вороги та конкуренти матимуть армії слухняних комахоподібних, мікрометрових та нанометрових роботів, а в нас їх не буде — це означатиме

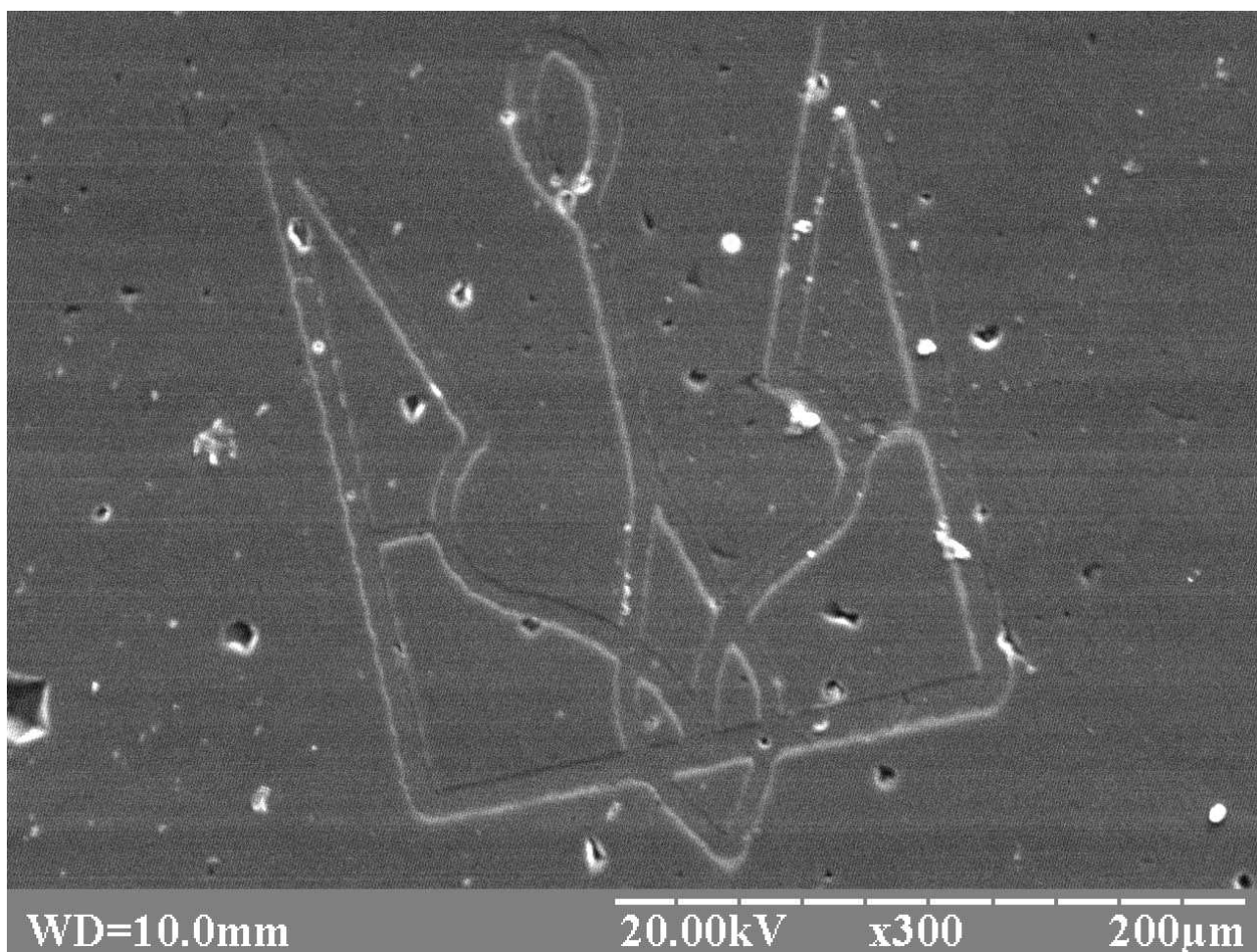
повну беззахисність та залежність від доброї волі ворога. Від агресивних штучних мікророботів маски, “соціальні дистанції” та локдауни не захистять. Від них, скоріш за все, захистити зможуть лиш свої власні мікророботи. Отже, розвиток мікроробототехніки та штучних комах є не забаганкою мрійників-технократів, а нагальна необхідність для виживання української нації.

Я в ІПФ НАНУ за комп'ютерами, які керують обладнанням каналу протонної літографії на АПК “Сокол”

Я займаюсь виробництвом малорозмірних структур в Інституті прикладної фізики Національної академії наук України (Суми). Нам вже вдається займатись літографією, тобто нарізати мікромалюнки протонним пучком. Літографія — найважливіший процес у виробництві мікросхем та інших мікроструктур, саме він визначає мінімальний розмір елемента структури. Також в інституті є в наявності установка для іонної імплантації, що вкупі з літографією дає змогу виготовляти мікросхеми. Зокрема, можна виготовляти мікросхеми на карбіді кремнію для силової електроніки, серед можливих застосувань — електротранспорт та воєнна техніка нового покоління.

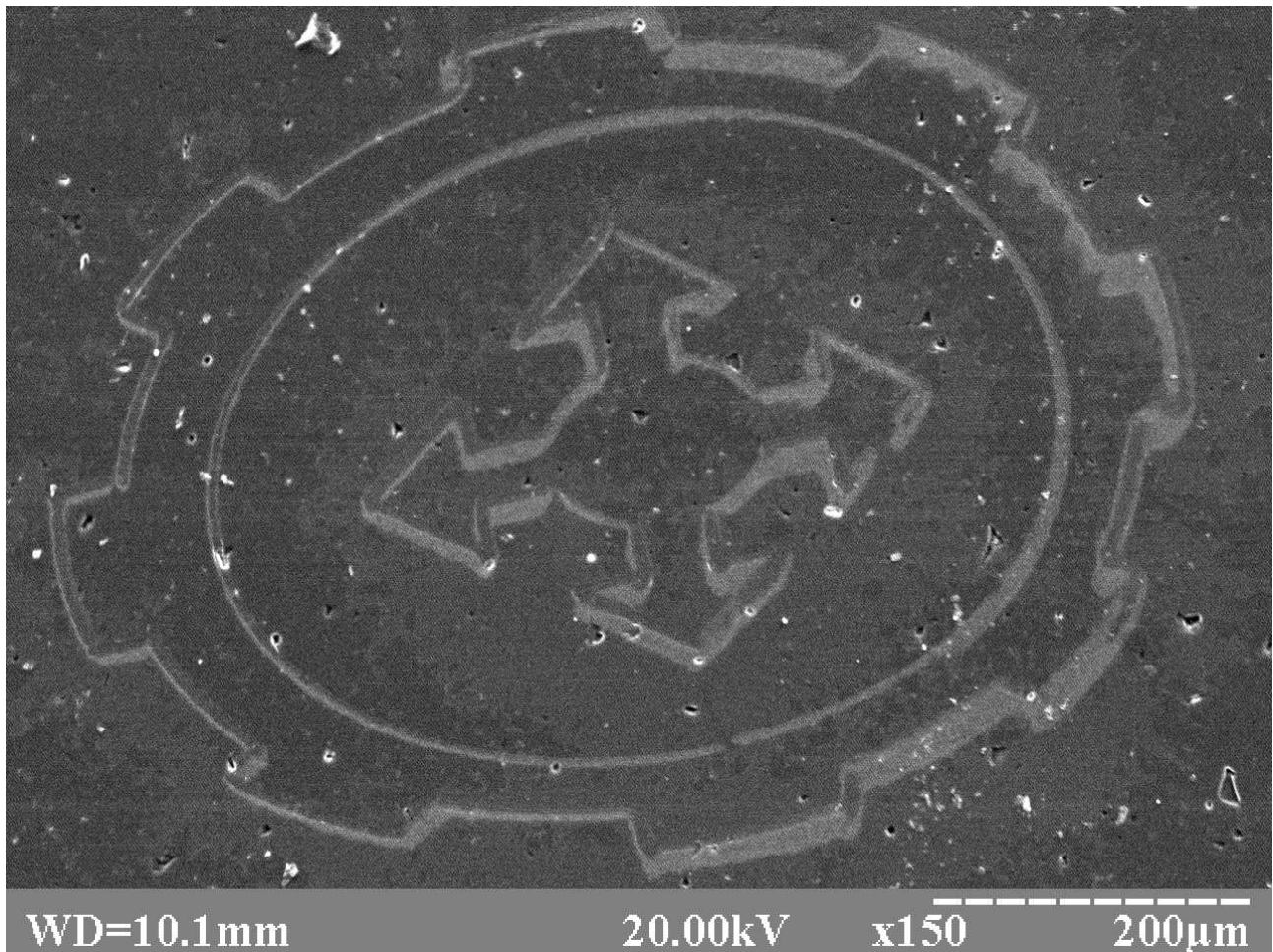
Цей матеріал має в 10 разів більшу електричну стійкість в порівнянні зі звичайним кремнієм та може працювати при температурах 500 градусів.

Мікроскопічне зображення герба України, виготовлене мною в Інституті прикладної фізики методом векторної протонної літографії. Лінійка для масштабу 0,2 мм.

Вчені, які займаються такими стратегічно важливими галузями, працюють на трьохденному режимі роботи через брак фінансування. Галузь виробництва малорозмірних структур, на якій базується вся сучасна електроніка, не цікавить ані олігархів, ані можновладців. А бюрократичні формальності, створені вищезгаданими “антикорупціонерами”, ускладнюють закупівлю всього від [комплектуючих обладнання](#) (через що наукова робота

зупиняється на місяці) до розхідних матеріалів для дослідів (наприклад, пластини карбіду кремнію для мікроелектроніки коштують сотні доларів).

Мікроскопічне зображення символіки УТП.

Втім, попри всі негаразди, в науковій роботі є й багато плюсів. Жодна політична партія крім українських технократів не здогадалась виготовити свою мікросимволіку на протонному літографі. Навіть мільярдні бюджети не дали наснаги олігархічним політпроектам на це: творчість та винахідливість за гроші не купиш (принаймні зараз, поки нейроінтерфейси ще тільки починають розвиватись).

Україна ще може випередити весь світ в таких галузях як фотонні комп'ютери (які працюють на світлових хвилях, а не кремнії), мікроробототехніка, мікрорідинні структури, магнітнорезистивна оперативна та

постійна пам'ять (нова заміна для DRAM та флеш-пам'яті), електроніка на карбіді кремнію та багатьох інших перспективних напрямках. Якщо ж українці не стануть розвивати мікроробототехніку в себе — її розвинути в інших країнах. Які потім будуть в українських ЗМІ називати “розвинені країни” на противагу нашій відсталості.

2.4. Безсмертя та шляхи його досягнення

Технології відкривають шлях навіть до безсмертя. Давня мрія людства, яка досі вважається більшістю людей недосяжною утопією, може стати реальністю в найкоротші терміни. Треба лиш щоб цього захотіла державна влада з великою народною підтримкою.

До безсмертя через такі складні речі як кіборгізація, генна інженерія або нанотехнології наука ще далека. Це все не зможе врятувати тих людей, які вмирають вже сьогодні і які не мають десятків-сотень років в запасі щоб дочекатись потрібних для безсмертя наукових проривів. Зате можна застосувати криогенну консервацію тіла, яка дасть змогу зупинити процес безповоротного розкладання. Особливо важливо зупинити некроз мозку, адже саме розкладання нейронних зв'язків являє собою справжню, безповоротну смерть раз і назавжди. Стабілізоване в криогенному стані тіло пацієнта може не розкладатись сотні, а то й тисячі років. Цей час має бути достатнім, щоб знайти способи лікування усіх хвороб і навіть від старіння та смерті “від старості” як таких. Кріоніка дасть українцям, які помирають сьогодні, можливість воскреснути в майбутньому.

Кріоніка — порівняно проста технологія, яку технічно можна реалізувати ще з середини минулого століття. Початком сучасної кріоніки вважається вихід книги Роберта Еттінгера “[Перспективи безсмертя](#)” (1962). В ті часи, коли людство робило перші тріумфальні кроки в космосі, на майбутнє дивились в цілому значно оптимістичніше ніж зараз. Крім перспектив скорого підкорення

космосу, такі як Еттінгер думали і над тим як забезпечити безсмертя через вже доступні на той момент технології.

Україна при владі технократів, скоріш за все, стане першою в світі країною, де безсмертя гарантується державою. Але в наш час влада в усіх без винятку країнах, як бідних так і багатих, як розвинених так і нерозвинених, самоусунулась від втілення кріоніки. Тому кріонікою займаються лише приватні кріонічні організації. Найстаріші та найбільші в світі — [Alcor](#) (1972) та [Інститут Кріоніки](#) (1976), обидві в США. Там зберігаються в дьюарах понад 100 кріонованих пацієнтів. [Перший кріопацієнт](#), який зберігається понині, був кріонований в 1967. Зараз він зберігається в Alcor. Сам автор “[Перспектив безсмертя](#)” Еттінгер був кріонований в 2011 в Інституті кріоніки — організації, в якій він був співзасновником. Третя в світі (та перша в Євразії) кріонічна організація [КріоРус](#) (2006) знаходиться в Москві та зберігає понад 80 пацієнтів. В світі існує ще кілька менших кріофірм, зокрема в США та Китаї.

Щоб правильно зрозуміти кріоніку, слід зрозуміти її технологічний процес. Він ділиться на три основні етапи:

1. Підготовка тіла пацієнта — одразу після констатації смерті (безсилля сучасної медицини) тіло готується до кріогенного зберігання, процес “вмирання” призупиняється і ставиться “на паузу”.

2. Довготривале зберігання в наднизькій температурі — може тривати десятки, сотні, а то й тисячі років без деградації тіла пацієнта.

3. Розморозка та ремонт тіла пацієнта, оживлення в здоровому тілі — в далекому майбутньому, коли технології стануть достатньо розвиненими для цього.

Анабіоз організму в холоді, в тому числі високорозвиненого (риби, жаби, рептилії), зустрічається в природі. Відомі випадки коли тварини переживали десятки років в анабіозі, вмерзши в кригу. На півночі Росії геологи часто знаходили [сибірських кутозубів](#) у товщі вічної мерзлоти — і вони при відтаненні оживали. Зокрема, відомий випадок, коли кутозуб, знайдений в 1972 у вічній

мерзлоті, відтанув та повернувся до нормального життя. Він був датований 1915 роком, тобто пережив заморозку протягом десятків років.

Жаба та сибірський кутозуб. Ці тварини можуть впадати в анабіоз, вмерзаючи в кригу, і успішно повертатись до життя при відтаненні.

Особливість таких тварин, яка відрізняє їх від людей — холонокровність та наявність антифризу в організмі. Людина від природи не має здатності впадати в анабіоз, зате має достатньо розуму, щоб компенсувати відсутність здатності до анабіозу за допомогою штучних маніпуляцій. Так само людина від природи не має змоги літати як птахи, зате може за допомогою винайдених власним розумом та зроблених власними руками літаків літати значно швидше та вище за будь-яку птаху.

Експерименти доводять, що органи та навіть мозкові тканини теплокровних тварин теж добре піддаються кріоконсервації. Технології кріоконсервації активно розробляються та безперервно вдосконалюються вченими та кріокомпаніями. В українських технократів по приході до влади вже буде готовий науковий задаток під налагодження масової кріоніки.

Заморожена та вітріфікована (кріонована) нирки. Правильна вітріфікація не дає кристалам водяної криги зруйнувати клітинну структуру та тканини органу. Вітріфіковані органи, які зберігались певний час в рідкому азоті, після розморозки успішно працюють при пересадці донору.

Підготовка тіла пацієнта починається з констатації смерті — визнання, що сучасна медицина не має змоги врятувати конкретно цього пацієнта. Після цього тіло пацієнта кладеться в ванну з холодною водою і починається перфузія. Кров замінюється на спеціальний розчин з кріопротектором — речовиною, яка не дозволить воді при перетворенні на кригу зруйнувати тканини тіла (особливо мозку).

Після перфузії здійснюється охолодження до -122 градусів (тут і далі — Цельсію). При цій температурі відбувається вітріфікація — тіло, пропитане спеціальним розчином, перетворюється на “склянку”. Далі тіло повільно охолоджують до температури рідкого азоту (-196 градусів). Після охолодження пацієнтів пакують до спеціальних цистерн-термосів для довготривалого зберігання.

Одна цистерна-термос, придатна до перевезення залізницею, може вмістити до 500 пацієнтів в разі кріонування всього тіла. На крайні випадки (війна або стихійне лихо, яке унеможливило масову кріоніку всього тіла) ще можливе кріонування голів, що дасть змогу зберігати до 10 тисяч пацієнтів в одній цистерні. В Україні за рік вмирає приблизно 500 тисяч людей. Це означає, що для порятунку всіх людей від смерті потрібно приблизно 1000 цистерн на рік, або лиш 50 в “економному” (лише голови) варіанті, що є доступними цифрами для такої промислово розвиненої держави як Україна.

Цистерна-термос з рідким азотом не потребує постійного електроживлення, як звичайний холодильник. Температура -196 градусів підтримується в ній завдяки повільному випаровуванню рідкого азоту. Згори в цистерні залишається кілька кубометрів для випаровування азоту, який регулярно доливається (раз на місяць або кілька тижнів). Рідкий азот виготовляється шляхом зрідження атмосферного азоту (78% повітря). Здійснювати цей процес можна вночі, коли йде провал споживання електроенергії, а атомні електростанції продовжують працювати. Разом з азотом буде зріджуватись кисень (21% повітря), необхідний, зокрема, для аерокосмічної галузі та металургії.

Кріосховище майбутнього виглядає просто. Залізнична колія, з двох боків якої стоять на стаціонарних підставках великі (розміром з вагон) дьюари з кріопацієнтами в рідкому азоті. Раз на кілька тижнів по цій колії їздить локомотив з цистернами, з яких рідкий азот розливається в дьюари. Зберігати

мільйони кріопацієнтів таким чином можна сотні років з мінімальними витратами.

Як буде виглядати відродження кріопацієнтів, конкретно сказати зараз неможливо. Втім, це не ставить працездатність та доцільність кріоніки під сумнів. Кріоністи не вважають смерть остаточною доки зберігається фізична можливість відновлення нейронних зв'язків мозку. Не обов'язково зараз вміти оживляти кріопацієнтів. Треба лиш призупинити розкладення тіла (і особливо мозку) на сотні років. За цей час українські технократи обов'язково вигадають значно кращі, неймовірні на даний момент, технології лікування хвороб та оживлення кріопацієнтів. Померлим для кріоністів є тільки той, чий мозок остаточно і безповоротно розклався і не підлягає відновленню. На даний момент кріогенна консервація — єдиний спосіб зупинити розкладення тіла та мізків на довгий час, в той час як будь-який спосіб поховання гарантує остаточною смерть раз і назавжди.

Гарантована державою кріоніка позбавить українців страху смерті від більшості факторів. В тому числі смерті від хвороб системи кровообігу ([найпоширеніша](#) причина смерті в Україні), онкології та COVID-19. Таким чином, етична проблема порятунку людських життів під час пандемії буде вирішена без носіння масок, локдаунів та вакцинації сумнівними препаратами. Зокрема, через 8 днів після вакцинації [помер](#) мій колега по інституту (помер безповоротно, адже не був кріонований). Замість хронічного карантину з ураженням прав і свобод, українці завдяки кріоніці отримають гарантію порятунку від смерті. З економічної точки зору масова кріоніка значно вигідніша, ніж тотальний параліч економіки та освіти.

2.5. Безкоштовний та частий громадський транспорт

Проблема транспорту в українських містах стоїть гостро. Особливо вона загострилась з обмеженнями, які влада мотивує пандемією COVID-19. Я їздив в

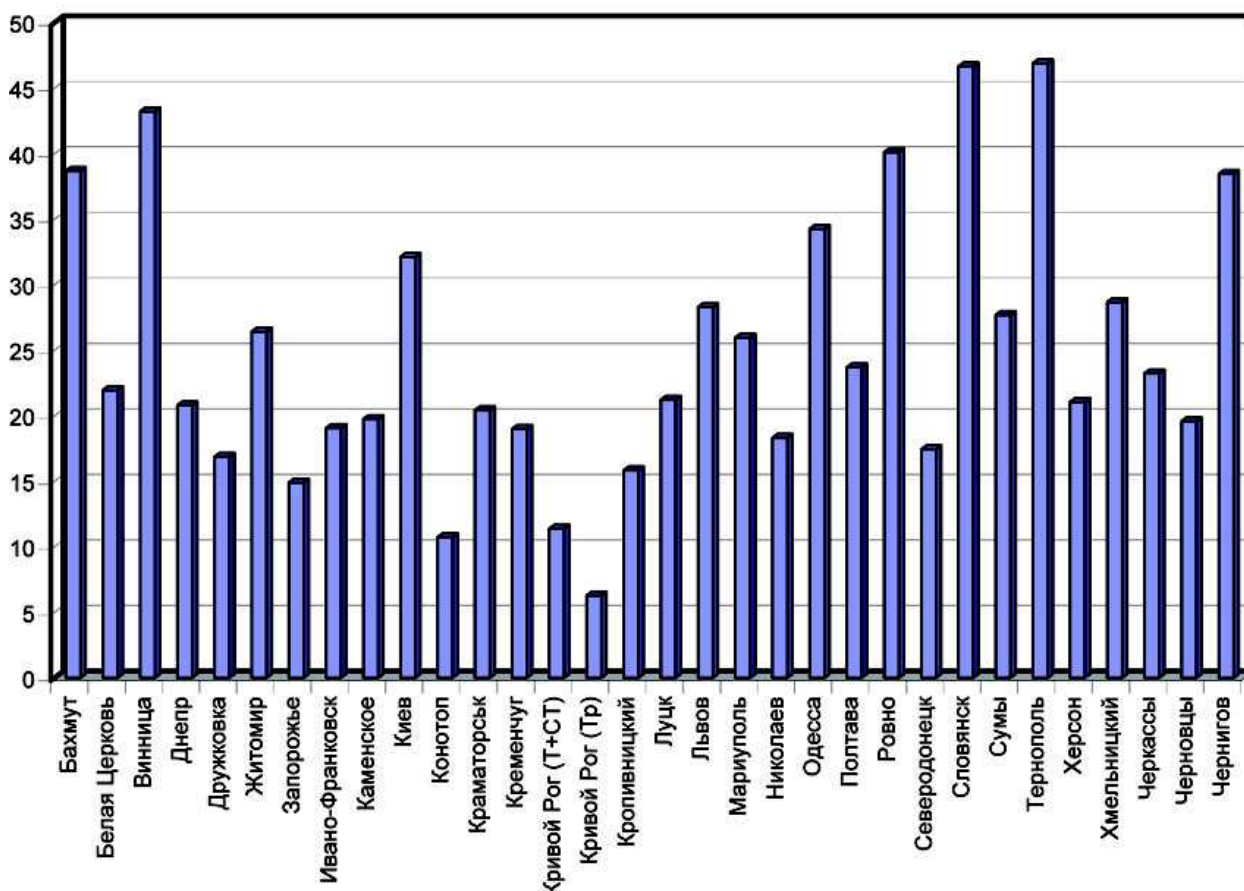
Київ 29 квітня 2021 року спеціально щоб зняти роботу київського громадського транспорту.

Київська маршрутка на Троєщину, 29 квітня 2021 р. На ній реклама сайту, де продають автомобілі (іронічний натяк на якість громадського транспорту).

Комунальний транспорт в Києві працював за спецперепустками і їздив порожнім. Таксі коштувало дуже дорого. Зате без перепусток працювали маршрутки, які по суті залишились єдиним нормально працюючим громадським транспортом Києва. Вони їздили переповненими. Ця ситуація ускладнилась заторами по всьому місту, значно більшими ніж зазвичай. Судячи з усього, ті, хто мали автомобіль, не хотіли їздити на переповнених маршрутках і заповнили дороги своїми машинами. Особливо гостро проблема транспорту стоїть на Троєщині. Поїздка туди з центру Києва ввечері може зайняти 2-3 години, які доведеться стояти в заторі на ногах. Те ж саме з поїздкою в центр зранку, коли машини масово виїждять з Троєщини.

Процент покриття расходов за счет сбора платы за проезд, %

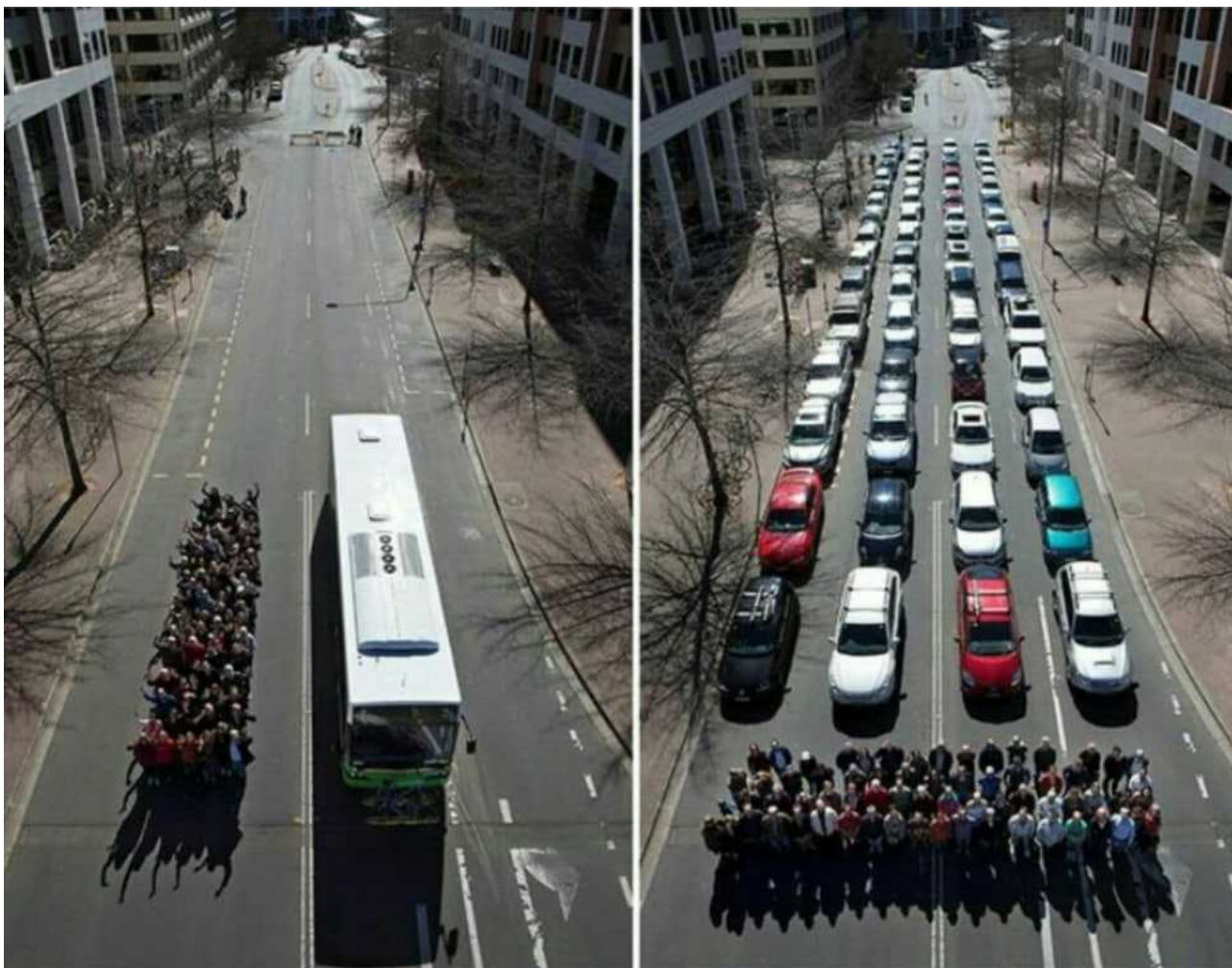

Відсоток покриття видатків на тролейбусні та трамвайні системи в українських містах платнею за проїзд. В усіх містах України платня не покриває навіть половину, а в більшості — навіть чверть видатків.

Українські технократи бачать вирішення транспортних проблем українських міст в безкоштовному, частому та цілодобовому громадському транспорті без жодних карантинних та інших обмежень. Недалекоглядні люди одразу скажуть про збільшення видатків на громадський транспорт як щось неприпустиме, але насправді ці зміни окупляться багаторазово.

Безкоштовний проїзд усуне необхідність в квитках, а також в праці кондукторів та контролерів. Продаж квитків і без того не відбиває навіть половину видатків на громадський транспорт в жодному з українських міст, тобто він і без того збитковий та дотується. Прибутковими є хіба що

маршрутки, які їздять переповненими, в яких водії працюють по 16 годин, а технічному стану та чистоті салону приділяється якомога менше уваги. Отже, намагались зробити громадський транспорт прибутковим абсурдно. А якщо він і без того збитковий — краще взагалі зробити його безкоштовним.

Один автобус вивозить приблизно стільки ж пасажирів скільки 52 автомобілі. Тролейбус — стільки ж, тільки ще й не споживає імпортоване дизельне паливо і не забруднює повітря. Вирішення проблем з заторами та отруйними газами очевидне.

Здійснювати перехід на безкоштовний проїзд слід в масштабах всієї країни, з переходом комунальних транспортних підприємств до спеціального державного відомства Укрпастрас. Це відомство повинне об'єднати в собі не

лише експлуатацію громадського транспорту, а й фізичне виробництво техніки та запчастин, необхідних для його функціонування, спільно з іншими державними підприємствами. Відповідно, усувається більша частина корупційних схем з закупівлями в приватних фірм та тендерної бюрократії, яка значно знижує ефективність державного управління. Усувається і залежність громадського транспорту від місцевої влади, яка в більшості випадків пов'язана корупційними зв'язками з приватними перевізниками (маршрутками), зацікавленими в поганому стані комунального транспорту.

Після утворення Укрпастрансу та впровадження безкоштовного проїзду, треба поступово збільшувати частоту руху громадського транспорту до кожних 5 хвилин вдень та кожних 15 хвилин вночі. Це дасть змогу замінити маршрутки тролейбусами та трамваями та заохотити більшість автомобілістів пересісти на громадський транспорт. Через це станеться скорочення імпорту автомобілів та бензину, тобто зросте економічна незалежність України.

Для того, щоб наземний громадський транспорт став настільки ж стабільним та швидким як метро, треба впровадити системи світлофорного пріоритету для тролейбусів та трамваїв: при під'їзді до світлофора водій громадського транспорту завчасно “замовляє” зелене світло для себе. Тролейбуси та трамваї почнуть зупинятись лиш на зупинках, а між ними їздити з великою швидкістю. Якщо ця міра суттєво прискорить рух громадського транспорту, це не лише покращить швидкість з точки зору пасажирів, а ще й зменшить кількість потрібних одиниць рухомого складу. Технічно світлофорний пріоритет зробити не дуже складно та дорого, питання лиш в політичній волі.

Світлофорного пріоритету буде достатньо для прискорення громадського транспорту в містах середнього розміру, а в мегаполісах на напружених дорогах доведеться застосувати ще один технічний засіб: централізоване світлофорне дозування автомобільного трафіку. На головні дороги, по яким їздять тролейбуси, приватні автомобілі повинні допускатись рівно в таких кількостях,

щоб не утворювати затори. Якщо затори й утворяться, то на другорядних дорогах, де вони не завадять тролейбусам.

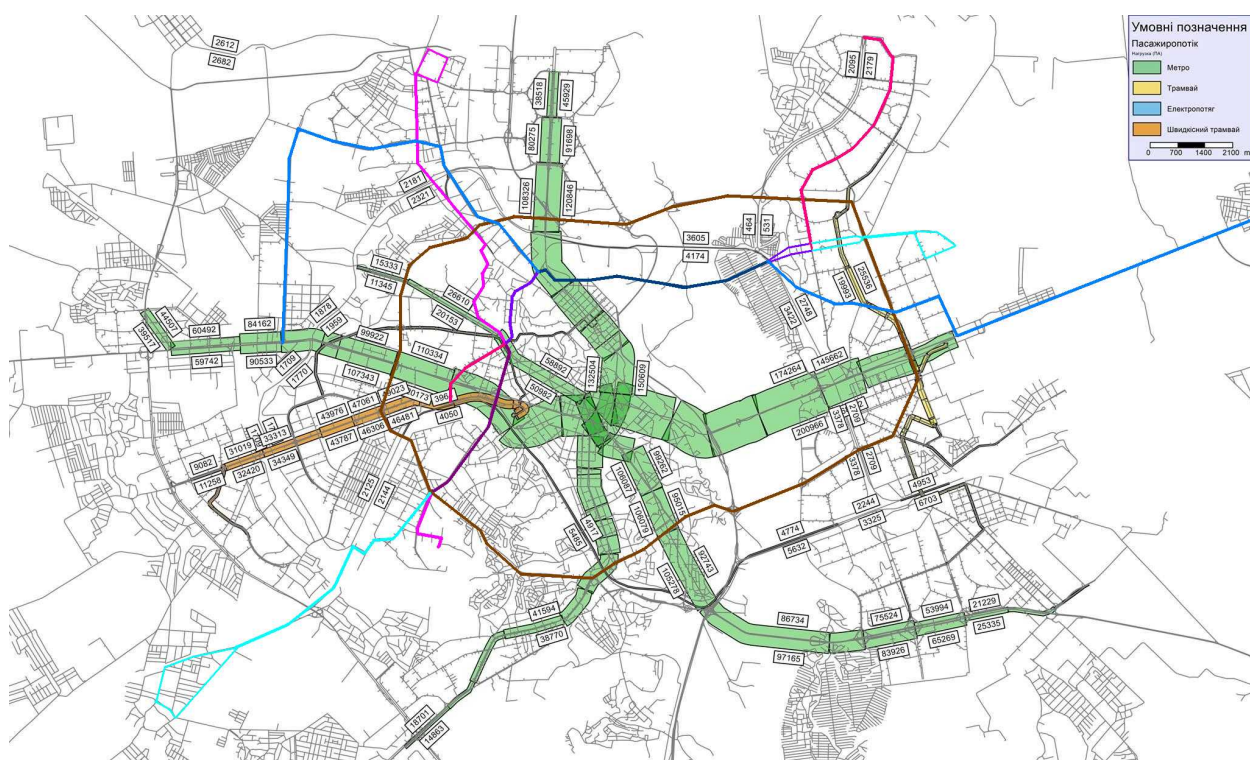
Після впровадження централізованого управління світлофорами, яке дозволить тримати ключові дороги напівпорожніми навіть в пікові години, постане питання раціонального використання звільненого від заторів простору. Звичайних тролейбусів буде явно недостатньо, щоб його заповнити. Заради цього слід розробити широкі тролейбуси.

Північний міст (Київ) з адекватною кількістю приватного автотранспорту: чотири смуги автодороги, дві з яких вільні для проїзду громадського транспорту. Вільного простору достатньо, щоб пустити широкий тролейбус і при цьому ще й залишилось місце для іншого транспорту.

Широкий тролейбус матиме ширину до 5,5 метрів (щоб зайняти своєю шириною дві смуги автодороги) і складатиметься з кількох секцій, з'єднаних “гармошками” (для поворотів, як у звичайних тролейбусів та автобусів з

“гармошкою”). При сумарній довжині 40 метрів такий транспорт буде здатен вивезти до 800 пасажирів за раз.

Орієнтовна мапа потенційних маршрутів широких тролейбусів Києва та передмість, накладена на мапу пасажиропотоків метро, трамваїв та міських електричок.

З появою широких тролейбусів, здатних вивозити великі пасажиропотоки та світлофорного дозування автотрафіку, здатного забезпечити їм вільну дорогу, українська технократична держава зможе дешево та швидко налагодити наземні маршрути, за перевізною здатністю та швидкістю не гірші за метро. Без колосальних витрат на риття та утримання тунелів. І без витрати пасажирями 10-15 хвилин на спуск в метро.

Крім усунення необхідності будівництва нових ліній метро, маршрути широких тролейбусів суттєво розвантажать наявні лінії, які зараз ледве поряються з пасажиропотоком. Крім Києва, широкі тролейбуси можуть знадобитись в таких великих містах як Дніпро (де будівництво метро набагато

важче ніж в Києві через геологію, а проблеми з заторами стоять гостро) та на міжміському маршруті Київ-Одеса (в даному випадку автошлях значно коротший за залізничний).

Так, заради цього автомобілі доведеться потіснити, але це навіть на краще. Технократична модернізація громадського транспорту утворить ситуацію, коли користування громадським транспортом в межах міста стане зручніше ніж автомобілем. Пасажири громадського транспорту ні за що не платять і не стоять в заторах жодної секунди, а автомобілісти за власну примху зайняти місце на дорозі платять і грошима, і часом. Зменшення користування автомобілями зробить повітря чистішим. Це той випадок, коли суспільне благо треба поставити понад індивідуальні примхи жадібних власників маршрутних таксі задля загального блага.

2.6. Творчий підхід як запорука успіху

Як витрачатиме зароблені або вкрадені гроші можновладець, не будучи технократом? Як правило, в банківські рахунки, нерухомість та яхти за кордоном. Технократа це геть не цікавить. Технократ не ідеалізує жодну з нині існуючих держав. Російська плутократія, китайський електронний тоталітаризм, уражений культурним марксизмом Захід та кримінал-олігархат в Україні, який поступово здає владу ставленикам закордону — всі ці режими по-своєму огидні. Але на цьому тлі Україна краща тим, що в нас, судячи з усього, найкращі обставини для прийняття розчарованим в олігархічному політикумі народом ідеології технократії та приходу Української технократичної партії до влади.

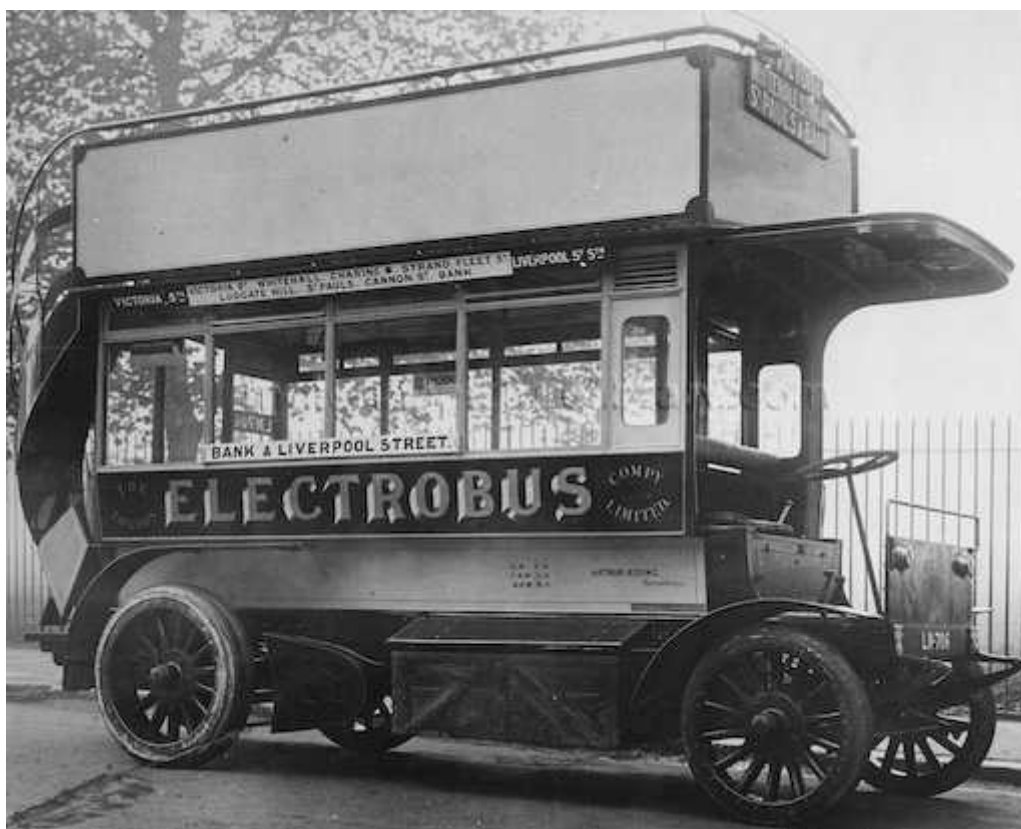
Науково-технічний потенціал України ідеально підходить для розбудови технологічної наддержави: далеко не кожна країна може одночасно займатись технократичною модернізацією в усіх напрямках (ключові з яких були описані вище). Не-технократ одразу почне завзято заперечувати, що на всі ці “забаганки

мрійників” нема грошей. На це технократ скаже, що проблема в першу чергу не в грошах, а в мисленні людей. Особливо тих, які приймають ключові управлінські рішення на рівні держави.

Навіть якщо гроші є, але при цьому в державного керівництва нема творчої технократичної сутності — гроші будуть просто розкрадатись та марнуватись. Прикладом цього є Росія, яка має більший науковий та економічний потенціал ніж Україна. Вона має нафтодолари, має безліч природних багатств, але так і не стала технологічною наддержавою. Росія не підкорює ресурси космосу, а проїдає радянський космічний спадок (читайте про це статтю Вадима Лукашевича “[Космос як розчарування](#)”). Росія не має передової наноелектроніки та мікроробототехніки. Технологія кріонування не має належної уваги серед наукового та політичного істеблішменту. Цією, без перебільшення, недооціненою технологією займається лиш одна приватна фірма. Валерія Удалова (очільниця КріоРус та “локомотив” російської кріоніки) лишається сам на сам з купою проблем від надмірно дорогого рідкого азоту до бунту частини соратників, які [поливають](#) її (та всю кріоніку) брудом. Нанотехнології та інноваційний центр “Сколково” твердо асоціюються з корупцією. Справжніх винахідників там не сильно цінують. Зокрема, Валерій Пшеничний працював на російське міністерство оборони, розробляв 3D-моделі та навіть систему дистанційно керованого роботизованого ремонту підводних човнів “Варшавянка”. Його [знайшли](#) повішеним в камері СІЗО, де він сидів за сумнівними звинуваченнями.

Наявність грошей не є запорукою їх правильного використання. Прикладом цьому є ліквідація тролейбусів та впровадження електробусів в Москві. Електробуси, поставлені в останні роки переважно замість тролейбусів, заряджають акумулятори на кінцевій, стоячи на місці біля 30% часу. При цьому електробус коштує майже вдвічі дорожче, ніж тролейбус. Сумарно вартість придбання та роботи акумуляторних електробусів виходить приблизно втричі дорожче, ніж тролейбусів. Москва мала на момент 2015 року найбільшу в світі

тролейбусну систему. В наступні 5 років троллейбуси, маршрут за маршрутом, замінювались на дизельні автобуси та акумуляторні електробуси. А останні троллейбусні маршрути [були закриті 24 серпня 2020](#). Закриття троллейбуса в Москві на День Незалежності України має символічне значення: ми не повинні йти тим шляхом, яким іде Росія.

Лондонський електробус, 1907. “Інноваційні” електробуси та електромобілі були ще на початку минулого століття.

Електробуси та електромобілі зі стаціонарною зарядкою — технологія далеко не нова. Вони були ще понад 100 років тому. Зараз з’явилась електроніка та літій-іонні акумулятори, але це не революція, а всього лиш еволюція. Замість стаціонарної зарядки, значно краще буде застосувати троллейбусні дроти. Навіть в Сумах, українському обласному центрі, [застосовується](#) значно раціональніша та дешевша технологія: є нові троллейбуси з автономним ходом, які частину маршруту можуть їхати без дротів на акумуляторах, частину — заряджати

аккумулятори від дротів в процесі руху. Ними можна замінити більшість автобусів та маршруток в українських містах з тролейбусними мережами. Від дрової мережі можуть заряджатись і електромобілі. В такому випадку відпадає необхідність в мережі зарядних станцій, таких як Supercharger для електромобілів “Тесла” Ілона Маска: достатньо лиш протягувати дроти на головних дорогах. В електрифікації автотранспорту можуть допомогти [нові технології](#), такі як контактна мережа підвищеної напруги та високовольтні електромотори на діелектричних еластомерах.

Кадри з фільму “Безсмертні: війна світів” (2004). В ньому показане уявлене майбутнє на 2095 рік. Летючі автомобілі живляться від дротів, подібних до тролейбусних, системою яких покрите все місто. Є можливість автономно відлітати від дротів на відносно малій швидкості.

Крім наземного транспорту, від електрики, яка передається по дротам, можуть житись дрони доставки та інший летючий електротранспорт. Політ

від електрики з дротів вирішить проблему з акумуляторами для дронів (зараз ємність акумуляторів — основна технічна перешкода для масового застосування дронів, особливо в холодні зими). Акумулятори в дронів залишаються лише для порівняно коротких відльотів від магістральних дротових ліній. Дрони можуть використовувати як тролейбусні дроти спільно з наземним електротранспортом, так і спеціальні дротові лінії для повітряного електротранспорту.

Проведення повітряних дротових ліній для дронів за складністю можна порівняти з проведенням ліній електропередач, що значно простіше та дешевше ніж автомобільні дороги та залізниці. Летючий електротранспорт зможе легко літати через гори та ріки, не потребуючи мостів та тунелів. Впровадження летючого електротранспорту з дротовими повітряними магістралями, очевидно, більш схоже на технологічну революцію, ніж заміна тролейбусів на акумуляторні електробуси в Москві та заміна бензинових автомобілів на акумуляторну продукцію Ілона Маска.

Нова система летючих дронів має бути з самого початку державною. Це дасть змогу безпосередньо державі отримувати 100% прибутків від цієї надприбуткової технології майбутнього. Це дозволить залучити всі наукові та промислові ресурси держави та використовувати тролейбусні контактні мережі державного відомства “Укрпаstrанс” без жодних юридичних та бюрократичних перепон, питань з належністю дротів та стовпів, платнею за електроенергію і тому подібних перешкод, які зараз гальмують прогрес.

Отже, технократична модернізація української держави — питання не грошей. Це питання творчого мислення, вміння вигадувати те, чого раніше не існувало. В 1800 році технократ з творчим мисленням вигадав би паровоз, в 1900 — літак. Ці винаходи вважались нереальними майже всіма: і простим людом аж до кріпаків, і аристократією аж до монархів, і буржуазією аж до найбагатших банкірів, поки ентузіасти не взяли і розширили горизонт можливостей. До них ніхто ні за які гроші не міг купити паровоз. До них навіть

царі та імператори не літали на літаках. Так само й зараз: ми не можемо ні за які гроші купити технологічну наддержаву. Українці можуть лиш зробити її власними силами та керуючись власним розумом. Якщо ми будемо боятись вигадувати передові та часом нестандартні рішення і замість цього братимемо лиш готові, вже перевірені за кордоном, рішення як це робили в СРСР — Україна буде неминуче приречена на відставання.

Зараз занепад української промисловості виправдовують відсутністю попиту на ринку, забуваючи, що головним замовником високотехнологічної наукомісткої продукції є держава, особливо армія. Після 23 років “економії” на високотехнологічній армії та ядерній зброї українці отримали війну. Повернути окуповані території під свій прапор Україна зможе лише якщо отримає достатньо сили для цього. Танки, авіація, аерокосмічна галузь, ядерна промисловість, мікроробототехніка — розвиток відповідних галузей науки та промисловості критично необхідний українській нації для виживання та перемог в світі, де рахуються лиш з сильними.

Зараз грошима, тобто ресурсами та працею, керують переважно ті люди, які виводять гроші за кордон. Такою українська еліта була не завжди. В Сумах до більшовицької революції місцеві промисловці вкладали левову частку своїх статків в меценатство та розвиток міста. Зокрема, цукрові магнати Іван та Павло Харитоненки власним коштом збудували численні навчальні заклади, лікарні та сирітські притулки. Вони відзначились не лише в Сумах, а й в інших містах, допомігши Харківському університету. Таким “олігархам” довірити владу та гроші було б правильно. А зараз історичні будівлі заводів, які будувались дореволюційними магнатами, розбираються “ефективними приватними власниками” на цеглу. Порівняння дореволюційних промисловців-меценатів з нинішнім бандитським олігархатом показує, що проблема України не стільки в грошах, скільки в способі мислення еліти. Найважливішою рисою для представника еліти є любов до власної держави та нації. Без такого мотиватора жодні закони не змусять олігархів та можновладців працювати на

Україну, а не банківські рахунки за кордоном. Замість плодити “антикорупційну” бюрократію, український народ повинен змінити еліту.

Отже, щоб бути технологічною наддержавою, Україні бракує не грошей. Україні бракує при владі еліти, яка має достатньо любові до своєї держави та нації, а також творчого мислення, здатного вигадувати нестандартні рішення.

2.7. Політика в сфері праці та соціальна політика

Якщо поглянути на соціальну функцію держави з точки зору технологій, підняття пенсійного віку виглядатиме дивно. Пенсійний вік 55 років для жінок та 60 для чоловіків був встановлений ще в 1950х. З тих пір автоматизація виробництва та комп'ютеризація скоротила левову частку робочих місць. Ту роботу, яку раніше виконував цілий зал з десятками креслярів, зараз виконують кілька спеціалістів на комп'ютерах. Та сама робота виконується значно меншою кількістю людей, потребує значно менше штату. Але пенсійний вік по всьому світу лиш росте.

З подальшим поступом технологій соціальні проблеми стануть ще гострішими. Автопілот для автотранспорту, який зараз активно розробляється, залишить без роботи водіїв. Люди більше не будуть потрібні, щоб водити вантажівки, таксі та громадський транспорт. Але при поточних тенденціях це призведе лиш до збільшення прибутків, впливу та влади великих корпорацій, а пенсійний вік при цьому, скоріш за все, буде лиш зростати.

Замість реальної виробничої роботи, якої стає все менше (зі збереженням такого самого рівня виробництва матеріальних благ), люди змушені шукати інші способи заробляння грошей. Кожен починає “крутитись” по-своєму. Хтось займається відвертим криміналом або шахрайством, хтось — прихованим. Зростає невиробничий сектор економіки. Левова частка працездатного населення починає працювати і отримувати гроші, не виготовляючи реальних

товарів та послуг, не працюючи в реальних галузях (таких як наука, промисловість, медицина та соціальна сфера).

З точки зору технократії, прошарок людей, не зайнятих в реальних галузях, слід скорочувати і перенаправляти цю працю на реальні галузі згідно з їхніми здібностями. Скасування або радикальна реформа копірайту (необхідність якої описана вище) усуне необхідність в юристах, які ним займаються, та зменшить навантаження на судову систему. Спрощення законодавства (особливо — бюрократичних формальностей) теж різко зменшить потребу в праці поза реальними галузями. Законодавство повинне бути максимально простим, в ідеальному випадку — щоб навіть 10-річна дитина могла легко розібратись в ньому без допомоги адвоката.

Скасування платні за проїзд в міському та приміському громадському транспорті, необхідність якого обґрунтована вище, призведе до усунення необхідності в праці кондукторів та контролерів. Громадський транспорт так само буде їздити, але роботу зі збирання платні за проїзд, обслуговування турнікетів та валідаторів більше робити не доведеться. Це гарний приклад того, як держава може скоротити необхідність в праці шляхом лише організаційних змін. Звільнені кондуктори та контролери повинні отримати гарантовану допомогу в подальшому працевлаштуванні. Це може бути, наприклад, спеціальна допомога по безробіттю, яке виникло через організаційні зміни. Вона має бути в розмірі повної зарплатні протягом кількох місяців після звільнення, і виплачуватись навіть якщо людина одразу влаштувалась на іншу роботу. Таким чином, люди, скорочені в результаті організаційної оптимізації, не будуть почуватись викинутими на узбіччя життя і матимуть час адаптуватись до змін.

Крім організаційних змін, які скоротять необхідність в праці, неминуче буде насуватись і технологічне безробіття. Наприклад, як згадувалось вище, рано чи пізно водіїв замінить автопілот. Нові тролейбуси, трамваї та електрички рано чи пізно почнуть розроблятись спеціально для безпілотної їзди: зробити

автопілот для громадського транспорту, який їздить на певних маршрутах, особливо рейкового, значно простіше ніж для легкових автомобілів. Ця міра значно зменшить вартість утримання громадського транспорту з безкоштовним проїздом. Автопілот буде впроваджуватись поступово: машини з автопілотом працюватимуть весь час, а машини з водіями будуть виводитись в пікові години. Частина водіїв та машиністів перейде на догляд за машинами нового покоління, частина може перейти на іншу роботу — на щастя, вони добре знайомі з технікою. Держава повинна їм в цьому допомогти.

Впровадження дронів доставки, які літають від енергії з троллейбусних дротів (ця перспектива розглянута вище), позбавить роботи людей, які працюють в доставці. Це призведе до нової хвилі технологічного безробіття. В цьому випадку ситуація ускладнюється двома чинниками. По-перше, кур'єр не є більш-менш інженерною професією (як водій тролейбуса або машиніст поїзда). По-друге, більшість кур'єрів працюють в приватних компаніях. Але все одно вони мають отримати допомогу в перекваліфікації та подальшому працевлаштуванні, в тому числі в високотехнологічних та супутніх галузях, для молоді — в отриманні вищої освіти.

В будь-якому разі, якщо технології позбавляють людей роботи, держава має надавати їм допомогу в перекваліфікації. Якщо при цьому вакансій буде утворюватись менше, ніж усуватись технологіями, пенсійний вік повинен зменшуватись. Якщо темпи утворення вакансій не будуть відповідати темпам їхнього технологічного скорочення, пенсійний вік знизиться настільки, що пенсія переросте в безумовний базовий дохід.

Технократична ідеологія бачить українську державу як одну велику “мегакорпорацію”, яка об'єднує в собі науковий, промисловий та військовий потенціали нації. При технократії матиме місце й приватний бізнес там де він ефективніший (наприклад, перукарні, ресторани, дрібні виробництва). Але в умовах України практика вже показала, що тільки держава з технократами на чолі здатна власними силами рухати прогрес в стратегічних галузях. Держава

повинна сама проявляти ініціативу в технологічних новаціях. Справжніх, як летючий електротранспорт, мікророботи та аерокосмічні системи, а не бутафорський псевдо-новаціях, як електромобілі, нові моделі смартфонів та умовно-багаторазові ракети з вертикальним стартом. Ніхто не принесе Україні майбутнє настільки швидко, наскільки це зробить українська технократична наддержава. І ніхто не буде ділитись надбаннями прогресу з українцями настільки ж щедро. Описаний вище історичний приклад Франції при Шарлі де Голлі доводить правильність подібної політики.

Самоусунення держави від своєї соціальної функції призводить до того, що громадяни тікають за кордон. Всі молоді люди знають, що на українську пенсію розраховувати вони не можуть, тому дуже мало молоді хоче служити державі, як в армії так і в науці. “Заощаджуючи” на соціальних зобов’язаннях, держава риє собі могилу. І навпаки, даючи громадянам такі блага цивілізації, як безкоштовна освіта (в тому числі вища, з високими стипендіями студентам) та медицина (включно з безсмертям, на перших порах через кріоніку), держава забезпечить їхню лояльність собі.

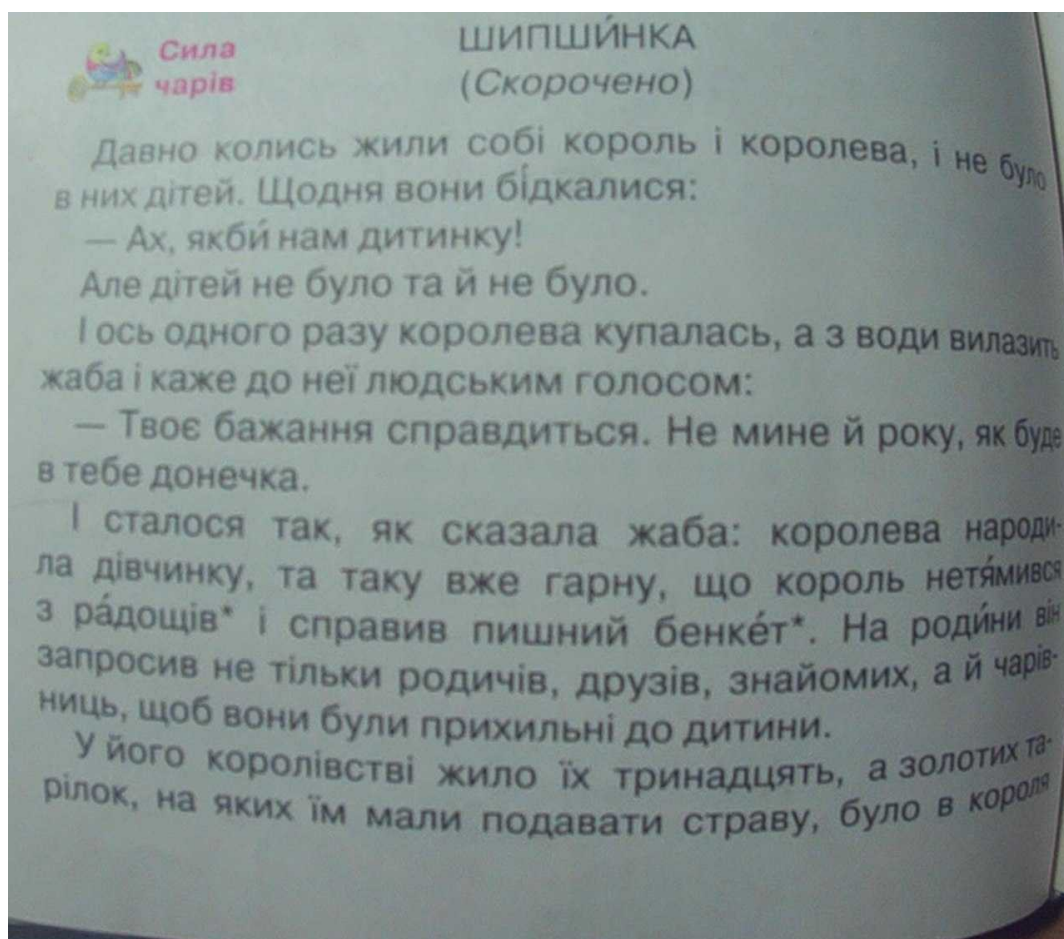
2.8. Освітня політика та філософія технократа

Безкоштовна вища освіта в Україні ще є. Кожен представник української молоді може стати фахівцем з вищою освітою незалежно від гаманця батьків — все залежить лише від здібностей студента. Україна цим вигідно відрізняється від США, де студенти, які не мають багатих батьків, змушені брати кредити на навчання, які потім будуть змушені віддавати.

Але Україні ще є до чого прагнути. Студенти повинні отримувати стипендію на рівні зарплатні, щоб не залежати від статків батьків і не заробляти на прожиття некваліфікованою роботою якщо батьки бідні. Також студентів слід значно сильніше залучати до передових науково-технічних розробок. Зараз

українській науці дуже бракує кадрів, і залучення студентів (а в деяких випадках навіть школярів) дасть змогу вирішити цю проблему.

Великою проблемою сучасної цивілізації, як в Україні так і в світі в цілому, є технологічна неосвіченість більшості людей. Практично ніхто з випускників шкіл не може навіть в загальних рисах описати технологічний процес виробництва мікросхем. Для них літографія — це щось змішане з квантовою фізикою. Свідомість широких мас народу залишається на доіндустріальному рівні. Наука “по підручнику” надто нудна, щоб зацікавити маси. Частково це вирішують науково-популярні видання та ресурси, але на рівні держави технологічною просвітою не займаються ані школи, ані ЗМІ.

[Підручник літератури для 3 класу](#). Школярів змушують вчити казки доіндустріальної епохи про “силу чарів” та розмови з жабами, а не цікавинки на штиб технологій виготовлення мікросхем та аерокосмічних систем.

Проблеми з людською відсталістю починаються з відсталої шкільної програми. Дітей вчать тому, що розмова з жабою може дати жінці змогу завагітніти. На пишній бенкет король запрошує чарівниць — наче українська школа спеціально виховує глядачів “битви екстрасенсів”. Після такого не дивно, що серед молоді поширюється мода на “теорію пласкої Землі”.

Скріншоти з гри Kerbal Space Program.

В віці, коли в дітей є максимальна цікавість до світу, їх треба вчити реальним наукам. В спрощеному цікавому вигляді, без формул, в ігровій формі. Це їм було б значно цікавіше, ніж казки доіндустріальної епохи про жаб та чарівниць. Наприклад, є такі комп'ютерні ігри як Kerbal Space Program, на яких діти можуть зрозуміти як працює космонавтика і за якими законами рухаються тіла в космосі. Після таких ігор в школах молодь вже не буде схильною до “теорії пласкої Землі”. Якщо не дати дітям ігри, які розвивають, не навчити цікавості до науки і техніки — вони можуть знайти собі значно менш корисні заняття.

Задача молодшої школи — не накачати дітей знаннями, а розпалити максимальну цікавість та дати мотивацію вчити фізику, хімію, біологію та інші реальні науки вже на серйозному рівні в старшій школі та вишах. Зараз з мотивацією в молоді геть погано: школярі та студенти вчать заради оцінок, ЗНО та дипломів, а не заради того щоб підкорювати космос та глибини мікросвіту, досягати безсмертя та інших цілей, не схожих на банальне заробляння грошей. Школа готує не необхідних технологічній наддержаві творчих технократів, а “офісний планктон”, здатний висидіти на нудній роботі з 9:00 до 18:00, потреба в якому по мірі оптимізації бюрократії та поступу автоматизації буде тільки зменшуватись.

Крім школи, надважливо мати мережу гуртків, особливо технічних та військових. В Україні вона ще частково залишилась з часів СРСР. Але існують вони лиш по інерції, забезпечуються за залишковим принципом, попиту з боку держави нема. В радянські часи молоді фахівці для ведення дитячих гуртків зазвичай брались на виробництвах по лінії Комсомолу. Зараз централізованої політики залучення молодих фахівців нема, все тримається переважно на старих кадрах ще радянських часів. По мірі їхнього уходу на пенсію та фізичного вимирання, вимирають і гуртки.

Платні гуртки не є виходом. Кожна дитина, незалежно від статків батьків, повинна мати можливість ходити на гуртки за власним бажанням та

здібностями. Це може бути, наприклад, радіоелектроніка та робототехніка. В деяких українських містах ще залишились дитячі залізниці, де діти можуть власноруч керувати поїздами. В радянські часи при ДОСААФі (добровільна спілка співдії армії, авіації та флоту) були секції стрибків з парашутами та навіть авіаційні молодіжні гуртки, де можна було навчитись керувати літаком. Зараз подібне задоволення доступне лиш небагатьом обраним, які мають тисячі доларів на авіашколу. І це при тому що воюючій країні в оточенні хижих сусідів надважливо готувати молодих фахівців для авіації! Гуртки для дітей та молоді — гарний соціальний ліфт для молодих людей, які цікавляться реальними галузями та кузня кадрів для армії, науки та промисловості.

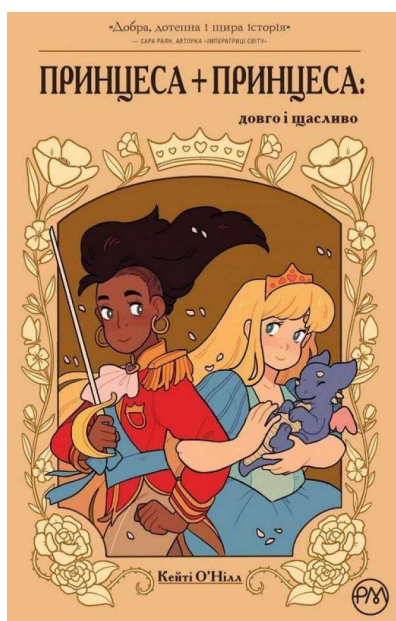
Рівненська дитяча залізниця

Я відвідував радіогурток, де познайомився з хлопцями, з якими пізніше, в 2020, утворив Українську технократичну партію. В освіті, будь то школа, виш чи гурток, є функція не лише безпосередньо чомусь вчити, а ще й надавати майданчик для налагодження соціальних зв'язків. З хронічним “ковідним” карантинном, який триває вже понад рік, страждає і освітня, і особливо соціальна функція освіти. Молодь ковідом хворіє мало, а щодо людей похилого віку — вирішення етичної проблеми порятунку життів людей, які помирають від ковіду, вже описане вище. Отже, слід негайно скасувати будь-які обмежувальні міри та швидко (в межах кількох місяців) налагоджувати кріоніку та приводити до ладу медицину. Кожен місяць і кожен день локдаунів обходиться Україні дорого не лише в економічному сенсі, а ще й в якості освіти, яка в дистанційній формі впала катастрофічно.

Крім надання знань з реальних наук та мотивації вчитись ним, освіта має не менш важливу функцію ідеологічного виховання. Нове покоління українців має стати українськими технократами. Український технократ — максималіст. Його прагнення по міркам сучасності надлюдські. Український технократ, як зазначалось вище, глибоко зневажає всі політичні режими крім одного — української технократії. Його неможливо спокусити доларовими рахунками, яхтами та маєтками за кордоном. Він знає, що в технократичній наддержаві зможе отримати значно більше — найкращі в світі можливості для творчості, можливість власноруч створювати майбутнє. Він хоче не просто високого рівня життя з точки зору обивателя наших днів, а технологічну наддержаву, здатну забезпечити українців всім на світі. Йому потрібна не просто одна з 200 країн, а держава, яка має ресурси цілих планет. Українська мова повинна бути не просто однією з тисяч “мов національних меншин”, а мовою нації, яка досягла безсмертя. Не в метафізичному, а саме в прямому сенсі. Українській молоді важливо знати про славетне козацьке минуле української нації, а ще важливіше — прагнути славетнішого майбутнього. Не у складі ЄС чи Росії, а виключно в статусі повністю незалежної технологічної наддержави. Правильним

вихованням молоді ми зможемо вилікувати головні вади українців — меншовартість та вторинність.

Вороги української нації розуміють ідеологічно-виховну функцію освіти, тому всіляко намагаються її узурпувати. Культурні марксистки на Заході, як було зазначено вище, починали з проникнення до університетів. Зараз вони йдуть ще далі і починають проникнення навіть в дитячі садки. Ця дегенеративна тенденція дійшла й до України.

Книжка, закуплена для дитячих бібліотек України

Книжка “Принцеса+принцеса” про лесбійське “кохання” [була закуплена](#) в дитячі бібліотеки України. Очевидно, що на цьому лобісти на іноземному фінансуванні, вони ж культурні марксистки, не зупиняться. Вони хочуть змалечку виховувати українську молодь. Батьки, як правило, різко проти подібних тенденцій. Але їхня боротьба має суто оборонний характер, що прирікає її на поразку у війні з активним та агресивним супротивником, який веде наступальну війну по всіх фронтах. Батьківські спільноти зазвичай стороняться політики, в той час як вороги ведуть активну політичну боротьбу на всіх рівнях.

Щоб успішно протистояти ворогам нації та перемогти їх, треба заповнити нинішній ідеологічний вакуум українського суспільства ідеологією української технократії. Технократи повинні вести активну політичну боротьбу за владу. Кожен технократ — це політичний солдат української нації. Подвиги наших воїнів на фронтах Донбасу будуть марними якщо ми програємо політичну війну за наше майбутнє і дозволимо ворогам виховати наших дітей. Від нашої волі до боротьби залежить ким будуть наші діти — технократами чи трансгендерами.

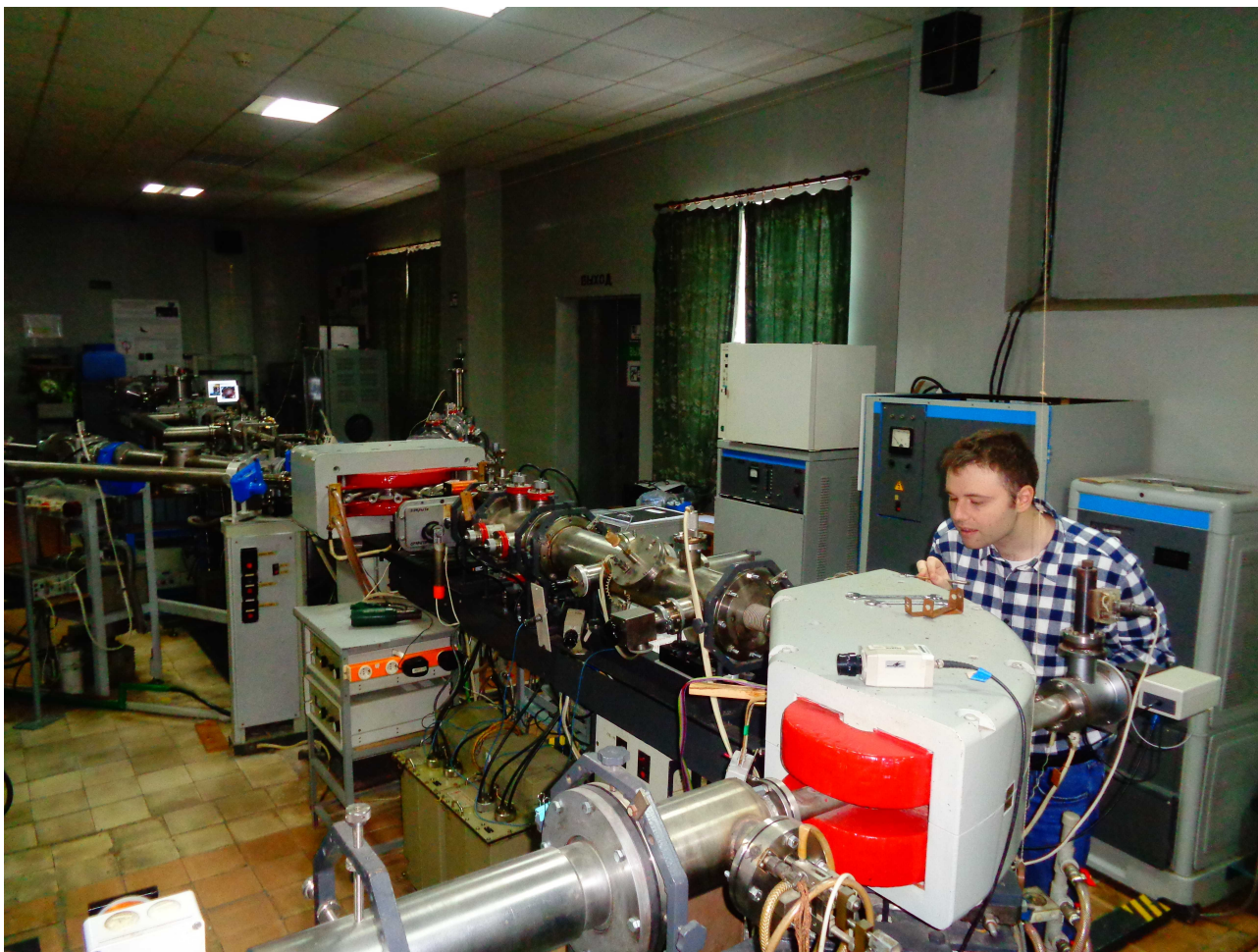
2.9. Наука та науковці в технократичній державі

Наука в Україні є. Попри купу проблем в нас ще є експериментальне обладнання та фахівці, здатні з ним працювати. Але потужності української науки нівелюються тим, що в країні нема державної влади, здатної задіяти всі її можливості для розбудови української технологічної наддержавності.

Відсутність в державного керівництва цілей, подібних тим, що описані в цій роботі, призводить до того, що українська наука в основному працює не на Україну. Вчені, маючи мізерні в порівнянні з європейськими колегами зарплатні, змушені задля виживання своїх установ та галузей працювати на іноземні гранти (в яких цілі задають чужинці) та писати статті для закордонних журналів, щоб мати репутацію за кордоном для отримання тих самих грантів.

В технократичній державі наука займеться технократичною модернізацією країни і зосередиться на технологіях нового покоління, які зроблять Україну наддержавою. Таких, як, наприклад, мікророботи, електромотори на діелектричних еластомерах, аерокосмічні системи, іонні космічні двигуни, компактні ядерні реактори, фотонні комп'ютери, безпілотні трамваї та тролейбуси, летючий електротранспорт з повітряною контактною мережею, безпілотні танки та бойові літаки, ядерна та лазерна зброя нового покоління. Для втілення подібних речей треба об'єднувати зусилля експериментаторів та теоретиків зі всієї країни. Навіть зусиллями вже наявних в

Україні наукових та промислових потужностей, скерованими в правильному напрямку, можна досягти суттєвих результатів.

Я в експериментальному залі Інституту прикладної фізики національної академії наук України

Вченим, які працюють над стратегічно важливими галузями, важливіше буде робити над реальними речами, ніж марнувати час на безкінечні статті в журналах. Замість індексу Гірша та інших показників, пов'язаних з публікаціями в закордонних журналах, роботу вчених цінуватимуть за реальними результатами роботи на технократичну модернізацію України. Організаційна взаємодія та звітність повинні оперативно відбуватись через регулярні офлайн-наради, а також програми миттєвого обміну повідомленнями (з належним криптографічним захистом), відео- та аудіоконференції.

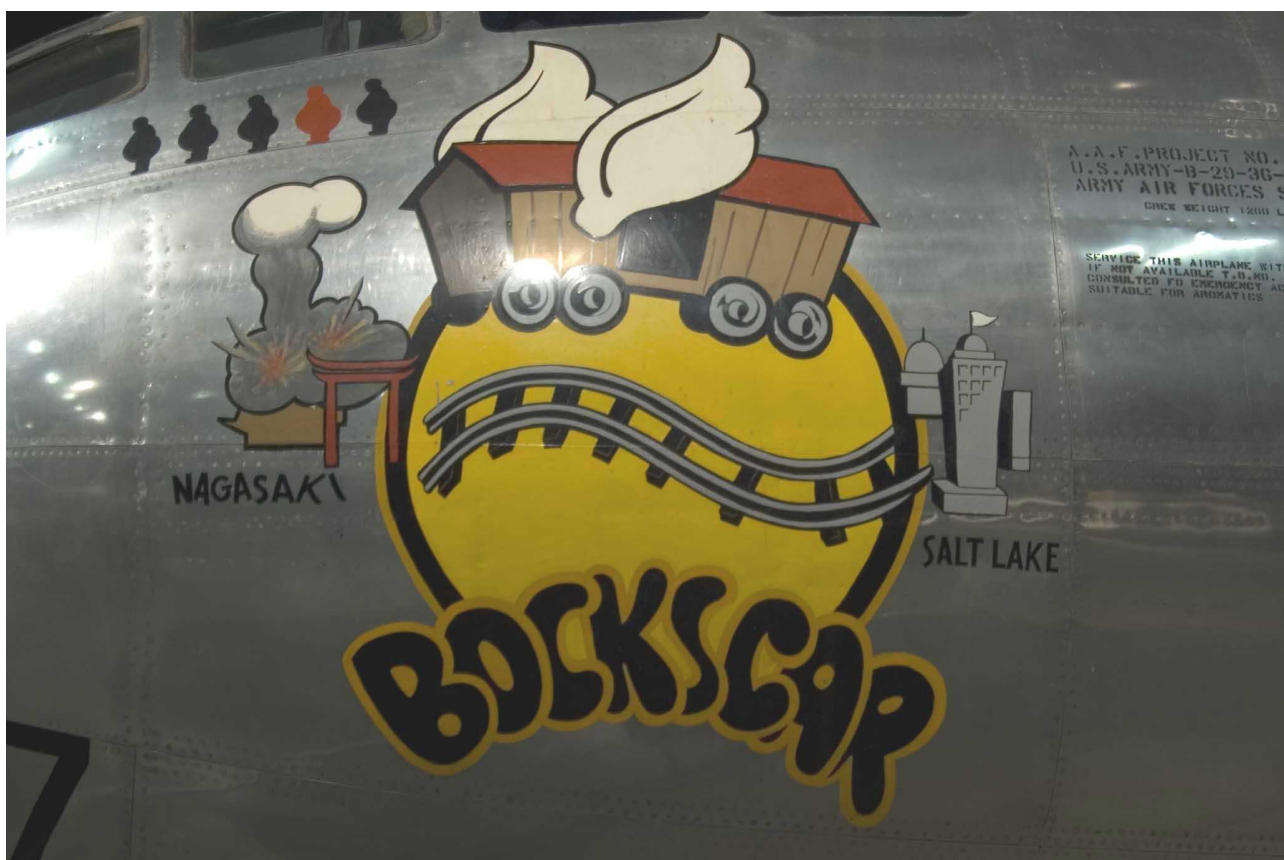
Підвищенню ефективності науки сприятиме максимальна інтеграція та взаємодія вчених та наукових установ. Будь-який вчений країни повинен мати можливість за потреби консультиватись в будь-яких фахівців та користуватись будь-яким науковим обладнанням України без жодних фінансових, бюрократичних та організаційних перепон. Те ж саме стосується державних підприємств. Також держава має сприяти приватним ініціативам з розвитку науки та технологій. Не стільки грошима, скільки консультаціями вчених та доступом до наукового обладнання. Коли ж окрема така ініціатива матиме комерційний успіх — держава матиме частку прибутку від неї.

Українській науці, державі та нації потрібна соціальна мережа з належним криптографічним захистом, здатна слугувати меті об'єднання зусиль українців. Вона має включати в себе, зокрема, функціонал для науки, діловодства, державного управління та програмування. В ній результати наукової роботи зможуть бути представлені не лише в якості статей, а й в якості готових для використання програм або програмних бібліотек. Це спростить, наприклад, користування математичними абстракціями експериментаторам, які не такі сильні в математиці як теоретики. Це зекономить час вчених на переведення матеріалів з PDF-файлів в свої формати та програми для роботи з ними. Вчені повинні займатись творчою роботою, а не оформленням статей та іншою бюрократією. Бюрократією повинні займатись виключно секретарі, бухгалтери та інші відповідні професіонали.

Світогляд вченого — важлива річ. Ми не повинні примушувати кожного вченого бути українським технократом під страхом матеріальних та кар'єрних проблем, адже під примусом щиро ідеї не поділяють. Натомість, як було зазначено вище, треба правильно виховувати молодь та пропагувати ідеологію української технократії серед усіх верств українців.

Показовим є історичний приклад ядерної програми США. В США провідні вчені Манхеттенського проекту, такі як Лоуренс та Фермі знали, що працюють на війну та перемогу. Їх це не лякало або лякало значно менше, ніж

можлива перемога Гітлера. Так само технократ не повинен боятись зброї та війни, адже зброя дає силу, а з сильними всім вигідніше дружити ніж воювати.

Малюнок на бомбардувальнику В-29, який скинув атомну бомбу на Нагасакі. Назва літака Bockscar схожа на “box car”, тобто критий залізничний вагон.

Навіть Гітлер, який багато говорив про те що Німеччина повинна бути сильною, боявся сили атому. За [свідченнями](#) Альберта Шпеєра, Гітлер боявся щоб вчені не “перетворили Землю на палаючу зірку”. Він жартував, що вчені в своєму відірваному від реальності прагненні пізнати всі таємниці природи колись спалять Землю, але до цього ще далеко і він навряд чи до цього доживе. Врешті-решт, незрозуміння значення ядерної енергії вкупі з українофобією привели його в бункер, де він і застрелився, щоб не потрапити в полон до переможців.

Технократ не боїться сили ядерної енергії, мікророботів та інших технологій, здатних змінити світовий баланс сил. Технократ всіляко прагне засвоєння технологій, здатних дати силу та нові можливості українській нації та оцінює їх в першу чергу з практичної користі для поступу української нації. Наразі простий протонний прискорювач з літографією набагато практичніший за Великий адронний колайдер, адже дозволяє робити мікроструктури для електроніки, фотоніки, мікроробототехніки та інших практичних застосувань. Але по мірі вирішення актуальних проблем сьогодення, росту потужності української науки та засвоєння ресурсів космосу постане питання і про розширення можливостей української держави за рахунок нових досягнень у фізиці елементарних частинок. І тут Україні дуже знадобляться території в космосі з безліччю ресурсів. Колайдери планетарних розмірів, гравітаційні телескопи з планетами й зірками в якості лінз та інші фантастичні на даний момент споруди планетарних розмірів стануть реальністю.

Технократична влада намагатиметься перетворювати якомога більший відсоток населення країни на творчих вчених. Саме це зробить нашу науку найкращою в світі. Автоматизація та механізація допоможе нам звільнити кадри для науки. Отже, на додачу до вищеописаних мір з соціального захисту від технологічного безробіття, треба дати людям мотивацію ставати вченими.

На тлі надлюдських за мірками сучасності прагнень технократів, скандальна [дисертація](#) Іллі Киви виглядає геть смішно. Депутат від проросійської партії ОПЗЖ раптом почав вихвалити країни ЄС. Через скандал його вже позбавили звання кандидата наук, але все одно цей випадок яскраво показує стан як науки, так і політики в Україні. Країна давно потребує змін, і чим швидше технократи прийдуть до влади — тим швидше ми випередимо весь світ та отримаємо технологічну наддержавність!

Підсумки

Оглядаючись на історичні приклади, ми можемо зробити висновки, що українцям потрібно рішуче відкинути як проросійський, так і прозахідний вектори і віддати перевагу суто проукраїнському. Шлях власної сили — єдиний надійний спосіб мати гідне місце на цій планеті. Інші шляхи так чи інакше приведуть Україну до залежності або капітуляції. Ми маємо осучаснити націоналізм технократією, позбутись вторинності та меншовартості, успадкованих від СРСР, покінчити з поклонінням лібералізму, який поступово переростає в “ковідний” тоталітаризм з присмаком неомарксизму, не повторити помилок Гітлера та взяти приклад з Франції часів Шарля де Голля.

Небезпеки та можливості, які несуть технології, сьогодні як ніколи великі. Ставки як ніколи високі. Якщо українці втратять державність — найімовірніше повторять долю уйгурів, які зараз переживають етноцид під тотальним електронним наглядом та контролем. Якщо оберуть технократів — технологічна наддержавність з найкращою в світі наукою може дати Україні те, чого ми зараз не можемо навіть уявити. Так само як середньовічна людина не могла уявити сучасну цивілізацію з комп’ютерами та літаками, людям сучасності важко уявити засвоєння космосу, підкорення мікросвіту, безсмертя і навіть безкоштовний громадський транспорт. Щоб наблизити втілення подібних цілей, нам треба провести технократичну модернізацію країни та цінностей суспільства. По мірі поступу прогресу слід вести адекватну соціальну політику з урахуванням поступу технологій. Українців майбутнього треба виховувати починаючи з дитячих садків та шкіл, інакше їх виховують вороги нашої нації.

Ідеологія української технократії — єдиний спосіб для України стати наддержавою. Важливо щоб цю політику підтримала достатня частка українського народу. Отже, наш шлях боротьби за українську технологічну наддержавність — суто політичний.

Слава Україні!